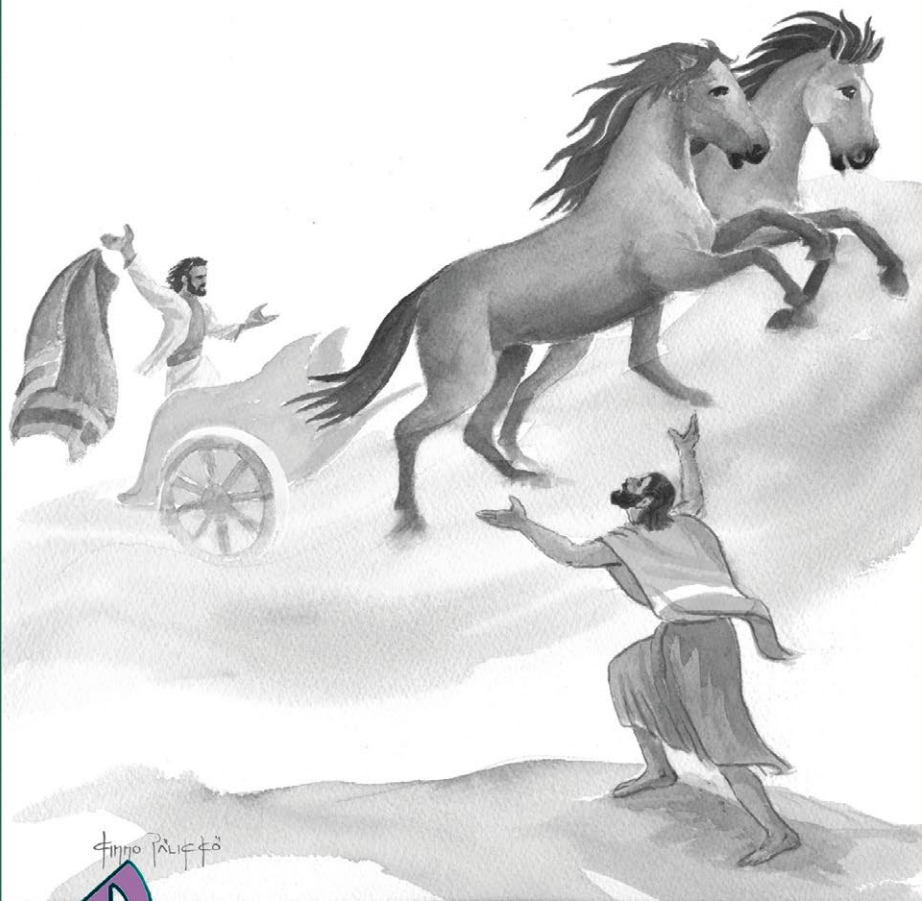

Luterilainen

N:o 2-3 2026 ❄ 1926 – 2026 ❄ 101. VUOSIKERTA

Jos te pysytte minun sanassani, niin te
totisesti olette minun opetuslapsiani;
ja te tulette tuntemaan totuuden,
ja totuus on tekevä teidät vapaiksi.

Joh. 8:31, 32

Pelastaakseensa meidät nykyisestä pahasta maailmanajasta.

MARTTI LUTHER

Kuta viisaampia ja hurskaampia ihmiset ilman Kristusta ovat, sitä enemmän he vahingoittavat evankeliumia. Salli siis näiden sanojen olla tosia, ei vääriä eikä keksittyjä: nykyinen maailma on paha. Älköön sinua eksyttävä mm. se, että monessa ihmisessä on monta mainiota avua, että ulkokultaisissa on niin suuri pyhyiden loisto. Tarkkaa pikemminkin näitä sanoja! Niistä saatat aivan rohkeasti ja varmaan päätellä, että maailma kaikkine viisauksineen, vanhurskauksineen ja voimineen on perkeleen valtakunta, josta yksin Jumala ainokaisen Poikansa kautta voi meidät vapauttaa. Ylistäkäämme siis Isää Jumalaa ja kiittäkäämme häntä sen mittamattoman armahtamisen tähden,

että hän vapahti meidät Poikansa kautta perkeleen valtakunnasta, jossa meidät pidettiin sidottuina ja josta meidän oli omin voimin mahdoton päästä! Julistakaamme ja korottakaamme Kristuksen kunnia, joka kuolemallansa vapahti meidät, ei viattomasta vaan pahasta maailmasta! — Tällä ilmaistaan, että maailman eli perkeleen valtakunta on vääryyden, synnin ja iankaikkisen kadotuksen valtakunta, mutta Kristuksen valtakunta on vanhurskauden, armon, rauhan ja iankaikkisen elämän valtakunta, johon olemme siirretyt Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.

*Martti Luther
– Manna Jumalan lapsille*

Rauha

***Rauhan minä jätän teille: minun rauhani — sen minä annan teille.
En minä anna teille, niin kuin maailma antaa. (Joh. 14:27)***

Näillä sanoilla Herra Kristus, joka nyt tahtoo eritä täältä, antaa siunauksen opetuslapsillensa. Minä erkanen täältä, hän sanoo, enkä voi jättää teille mitään maailmassa, mutta jälkisäädökseni ja se, mitä tahdon teille määrätä, on rauha. Hän sanoo kahdella tavoin, ensiksikin: ”*Rauhan minä jätän teille*”, sitten: ”*Minun rauhani minä annan teille*”. Sitten hän selittää nämä kaksi sanontaa lisäten: ”*En minä anna teille, niin kuin maailma antaa*”. On kuin hän sanoisi: en voi jättää teille suurempaa aarretta, kuin että teille hyvin kävisi. Eihän kellään ole rauhaa, ellei hänelle käy hyvin.

Tämäpä on sängen lohdullinen ja suloinen jäähyväissana, kun hän jättää heille rauhan, jottei heillä olisi pelkoa eikä surua sydämessä. Mikäli minusta riippuu, hän sanoo, ei teillä pidä muuta oleman kuin sulaa rauhaa ja iloa. Olenhan minä saarnannut teille ja niin seurustellut teidän kanssanne, että olette saaneet nähdä ja tuntea minun sydämellisesti rakastavan teitä ja tekevän teille kaikkea hyvää; myös minun Isäni ympäröi teitä kaikella armolla. Tämä on parasta, mitä minä taidan antaa teille. Onhan rauha suurimmillaan, kun sydän on rauhassa: sydämen ilo voittaa kaiken ilon ja päin vastoin, sydämen suru voittaa kaiken surun. Maailman ilo taas ei ole mitään, sillä se kestää vain hetken, sydämen jäädessä kuitenkin rauhattomuuden ja surun valtaan. Eihän sydän silloin voi sanoa, että sillä on armollinen Jumala, vaan sillä on aina paha omatunto. Vaikka sitä ei

nyt niin tunneta hurjassa maailman ilossa, niin se kuitenkin havaitaan sen hetken tullen, jolloin rauhattomuus alkaa.

Se, joka nyt voisi oikein sydämestään uskoa ja käsittää nämä rakkaan Herramme sanat, saisi myös tuta sitä rauhaa, jonka hän antaa omillensa. On kuin Jeesus tahtoisi näillä sanoilla sanoa: Olkaa iloiset ja hyvässä turvassa, eipä teillä ole mitään syytä rauhattomuuteen, olenhan minä elänyt teidän kanssanne niin, että teillä minun taholtani on sulaa rakkautta ja rauhaa. Niinpä kerrotaan apostoli Pietarista, että hän Jeesuksen taivaaseen astumuksen jälkeen itki melkein päivän ja yön sanoen, ettei hän voinut muuta tehdä, kun ajatteli Kristuksen ystävällistä olemusta ja suloisia sanoja. Uskottavalta tuo tuntuukin. Jos näet sinulla olisi sellainen herra, joka aina olisi osoittanut sinulle sulaa rakkautta, ja hänet otettaisiin pois sinulta, etkö sinäkin tuntisi tuskaa sitä ajatellessasi. Nyt on meilläkin Kristuksessa sellainen Herra, joka puhuu ja tekee pelkkää rakkautta. Tästähän pitäisi meidän sydämemme ilahtua, jos se vain sen uskoisi, niin että se voisi iloisesti halveksia koko maailman vihaa ja vainoa. Eipä meillä näet ole mitään, joka antaisi meille syytä rauhattomuuteen Jumalan suhteen. Hän on antanut meille pyhän kasteensa, sanansa, sakramenttinsa ja Pyhän Hengen lahjat. Kuka siis voi sanoa, että saamme häneltä muuta kuin pelkkää armoa, rakkautta ja lohdutusta? Tämäpä juuri on rauhan jättäminen ja antaminen.

Meidän tulisi siis oppia olemaan kauhistumatta ja aristelematta hänen edesssänsä. Ei hän tahdo tehdä meille mitään pahaa, muutoinhan hän ei olisi antanut meille sanaansa, kastettansa ja sakramenttiansa. Peljätäkööt ja valitelkoot ne, joilla näitä ei ole; eihän voi olla kauheampaa vihaa ja vaivaa, kuin että ollaan vailla sanaa ja sakramenteja. Toisaalta, kun meillä nämä on, niin meillä on mitä vahvimmat merkit hänen suurimmasta armostaan, rakkaudestaan ja rauhastaan, kun me vaan sen sellaisena pidämme ja lujasti siihen pitäydymme.

25.1.2026 Dimzan saarna

Astuttuaan veneeseen hänen opetuslapsensa seurasivat häntä. Katso, järvellä tapahtui suuri järistys, niin että vene peittyi aaltoihin, mutta hän nukkui. Hänen opetuslapsensa menivät hänen luokseen ja herättivät hänet sanoen: "Herra, pelasta meidät, me hukumme." Hän sanoi heille: "Te vähäuskoiset, miksi olette pelkureita?" Silloin hän nousi ja nuhteli tuulia ja järveä, ja tuli täysin tyyntä. Ihmiset ihmettelivät ja sanoivat: "Millainen tämä on, kun sekä tuulet että meri häntä tottelevat?"

(Matt. 8:24–27)

Pyhät kirjoitukset opettavat meitä iloitsemaan myös kärsimyksissä – kyllä myös kärsimyksissä. Jumala haluaa vahvistaa meidän uskoamme tällä tavalla. Jokainen kristitty on temmattu pois pahan valtakunnasta ja on turvassa Kristuksen suojeluksessa. Kuitenkin perkele taistelee yhä Jeesuksen Kristuksen kirkkoa vastaan, niitä vastaan, jotka uskovat häneen. Saatana vihaa Kristusta, hänen sanaansa, jokaista kristittyä ja kaikkea jumalallista. Nyt missä Kristus on, siellä on taistelu. Tämä totuus kulkee läpi koko Pyhän Raamatun: ennen oli kaikki tyyntä ja hiljaista, mutta heti kun Kristus antaa itsensä kuulua saarnassaan tai nähdään ihme, taistelu alkaa.

Se, mitä järvellä tapahtui ja minä evankelista meille kertoo, on myös kuva Jeesuksen Kristuksen kirkosta tässä maailmassa. Niin, kristityt kaikkina aikoina ovat kokeneet ristin ja kärsimykset. Näemme

tämän evankeliumitekstistämme: ne, jotka seuraavat Kristusta ja hänen sanaansa, saavat joskus kokea ahdistuksia ja vaikeuksia juuri tämän tähden. Mutta he saavat myös kokea, kuinka voimallinen heidän Herransa Kristus on, ja he vahvistuvat uskossaan häneen näiden kärsimysten ja vaikeuksien kautta. Jumalan sana sanoo: *"Mutta kaikki, jotka tahtovat elää jumalanpelossa Kristuksessa Jeesuksessa, joutuvat vainottaviksi."* (2 Tim. 3:12)

"Katso, järvellä tapahtui suuri järistys, niin että vene peittyi aaltoihin, mutta hän nukkui." (Matt. 8:24)

Jos Kristus tulee veneeseen, se ei pysy kauan tyyneenä. Siinä, mitä tuolloin järvellä tapahtui, kuvataan Kristuksen kirkkoa, jopa jokaista yksityistä kristittyä; – jos sinä seuraat Herraa Kristusta, jos sinä tottelet hänen Sanaansa, niin elämässäsi on aina myrskyjä. Ne, jotka ovat vanhempia kristittyjä, voivat kertoa nuoremmille niistä moninaisista myrskyistä, joita he ovat elämän

sä aikana kokeneet. Sillä jos sinä tahdot palvella Jumalaa, perkele ei katso sitä mielellään rauhassa.

Tätä myös Kristus tarkoittaa, kun hän sanoo: *“Älkää luulko, että olen tullut tuomaan rauhaa maan päälle; en ole tullut tuomaan rauhaa, vaan miekan. Sillä olen tullut nostamaan pojain riitaan isäänsä vastaan ja tyttären äitiään vastaan ja minin anoppiaan vastaan ja ihmisen vihamiehiksi tulevat hänen omat perhekuntalaisensa.”* (Matt. 10:34–3). Sen tähden maailma, perkele ja oma lihamme voivat sietää kaikenlaista saarnaamista, mutta he eivät voi sietää saarnaa, jossa synti tuomitaan ja paha kutsutaan nimeltä. Siellä, missä Jumalan sana vaikenee, missä julistetaan maallista rauhaa, hyviä päiviä, menestystä ja kunniaa, siellä perkele voi vaieta ja katsella tyynesti. Mutta missä kuuluu saarna syntisten Vapahtajasta, missä katuville sanotaan, että kaikki heidän syntinsä on annettu anteeksi Kristuksen kuoleman ja veren tähden, siellä saatana pian lähettää myrskynsä ja vesiaaltonsa, se merkitsee taistelua Jumalaa ja hänen Sanaansa vastaan. Vaikka lahkot ja väärät profeetat ovat usein vihamielisiä toisiaan kohtaan ja kiistelevät keskenään monista asioista, he yhdistyvät taistelussa Kristusta ja hänen pientä laumaansa vastaan hyökätäkseen kirkon pienen laivan kimppuun, kylvääkseen eripuraa ja vihaa veneessä istuvien kesken ja siten pyrkivät tuhoamaan sekä Kristuksen kirkon kokonaisuudessaan että yksittäiset ihmiset, jotka istuvat veneessä.

Se on ja pysyy totena: *“Monen*

ahdistuksen kautta meidän pitää mennä sisälle Jumalan valtakuntaan.” (Apt. 14:22) Tätä opettavat myös jumalaiset miehet, kuten Jeesus Siirak. Siirakin kirjassa luumme: *“Poikani, jos tahdot palvella Herraa, valmistaudu koettelemuksiin. Ohjaa sydämesi ja ole lujana äläkä hätäile, kun koettelemus tulee sinulle. Pysy Herrassa äläkä luovu hänestä, että sinut lopussa korotetaisiin. Kaikki, mitä sinulle tapahtuu, ota vastaan, ja ole kärsivällinen jokaisessa nöyryytyksessä. Sillä niin kuin kulta koetellaan tulella, niin koetellaan myös ne, jotka kelpaavat Jumalalle, ahdistuksen tulella.”* (Siir. 2:1–5). Sellaisen koettelemuksen, sellaisen kärsimyksen syy ei kuitenkaan ole Kristus vaan perkele. Perkele tahtoo aiheuttaa kristittyjen keskuuteen niin paljon vaivaa ja murhetta, kärsimystä ja kurjuutta, että he hylkäisivät evankeliumin ja kääntyisivät pois Kristuksesta. Näiden uskon taistelujen keskellä perkele tahtoo sumentaa kristittyjen näön; perkele tahtoo, että kristityt kadottavat näkyvistään sen, minkä evankeliumi on meille ilmoittanut ja minkä evankeliumin kautta meille annetaan kaikkein kirkkaimmat aarteet: syntien anteeksiantamus, iankaikkinen elämä ja autuus. Sen tähden, jos tahdot olla kristitty, odota kiusauksia ja myrskyjä. Kristuksen kirkko kokee ristin ja kärsimyksen, mutta saa pelastuksen ja lohdutuksen uskon kautta Kristukseen. Tämä on oikea uskon ilmaus, sillä oikea usko löytää Jeesuksen Kristuksen silloinkin, kun myrsky on suurin, ja herättää hänet, se on: pyytää hä-

neltä apua. Ja vaikka usko on pieni ja heikko – sillä Kristus sanoo: *”te vähäuskoiset”* (Matt. 8:26a) –, se on kuitenkin kyllin vahva pyytämään Herralta apua ja turvaa. Jos heikko usko, jota Kristus nimittää *”vähäuskoisuudeksi”*, voi jo saada näin suuria, mitä saakaan siinä tapauksessa vahva ja suuri usko?

Samoin on kristityn hengellisesä elämässä ja Kristuksen kirkon elämässä: Kristus on veneessä; se on suuri lohdutus ja voima. Ja kuitenkin tapahtuu, että *”vene peittyy aaltoihin”*. Silloin kaikki näyttää menetetyltä; silloin totuus näyttää kukistetulta, valhe riemuitsee, kiusaus saa vallan, ja sydän vapisee ja järkkyy! Kun saatana raivollaan on saanut Jumalan lapsista tällaisen otteen, kristityn sydän tuntee, ikään kuin synnillä olisi epänormaali voima, ja silloin näyttää siltä, että Jumalan lohdutus, hänen sanansa ja armonsa luisuvat pois ja ovat melkein katoamassa. Mutta tällaiset näyt ovat pettäviä, emmekä saa tuomita tunteidemme ja aistimustemme mukaan: meidän on pidettävä kiinni Jumalan sanasta ja kuultava Jumalamme tuomiota – muutoin me hukumme epätoivoon ja menehdymme synnin tuskissa, kuoleman tuskissa, perkeleen raivotessa vihassaan.

Tunnetko sinä syntisi? Sanotko sinä: Niin, toisinaan tunnen sen niin vahvasti ja niin elävästi, että olen lähellä epätoivoa! Se on sinun tunteesi. Mutta Jumala sanoo: *”Ja Jeesusen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.”* (1 Joh. 1:7) Hän on jo kauan sitten sinun sijassasi maksanut sen syyllisyyden,

joka painaa sinua ja sinua ahdistaa. Sen tähden, jos tahdot pelastua, Jumala sanoo sinulle: *”Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut!”* (Apt. 16:31) Mitään muuta ei tarvita; Jumala on jo tehnyt kaiken sinun edestäsi. Ole rohkea äläkä pelkää: sinun syntisi ovat sinulle anteeksiantetut! Tartu uskossa Herrasi lupauksiin. Ota aistisi ja tunteesi vangiksi hänen sanalleen. Sillä usko, vaikka se onkin pieni ja heikko, vastustaa silti syntiä, epäilystä, kiusausta ja kaikkea vaaraa. Usko huutaa myrskyn ja raekuurojen keskellä: *”Herra, auta, me hukumme!”* Herra, auta! Näin kristitty tarttuu Kristukseen ja joutuu hänen täydellisimmän suojeluksensa alle. Kun on kysymys Herran suojeluksesta ja huolenpidosta hänen kristityistään, kristityt saavat olla sydämessään turvalliset tietäen: *”Katso, hän, joka Israelia varjelee, ei torku eikä nuku.”* (Ps. 121:4) Kunpa vain voisimme uskoa tämän lupauksen lujasti ja horjumatta kaikissa olosuhteissa! Sillä jos me jäämme kiinni arkaan uskoomme, me pelkäämme aina tyranniaa ja saatanan hyökkäyksiä. Mutta jos me kristittyinä kasvamme vahvemmiksi luottamaan Jumalan lupauksiin, silloin me vähäuskoiset tulemme vahvoiksi uskossa, silloin, vaikka olimme heikkoja, meistä tulee voittajia. Kristus näyttää meille, kuinka olla luottavaisia ja ilman huolia – myös seurakuntana – silloinkin, kun kaikki aallot ja myrskyt murtuvat ylitsemme ja pieni vene peittyy aaltoihin. Silloin hänen opetuslapsensa tulivat ja herättivät hänet sanoen: *”Herra, auta, me hukumme!”* Niin,

ennen oli hiljaista ja tyyntä – ja jos joku olisi kysynyt heiltä, luottivatko ja uskoivatko he täysin Kristukseen, he olisivat varmaankin vastanneet kaikuvalle *“Kyllä!”* Mutta he eivät tienneet, että ennen he tukeutuivat enemmän ulkonaiseen rauhaan kuin Jumalan Poikaan, sillä kun myrsky raivosi, usko oli melkein sammunut. Vähäuskoisuus katsoo sitä, minkä se näkee ja tuntee.

Jos myrsky alkaa ja aallot vyöryvät yli, vähäuskoisen silmissä ja tunnoissa on vain onnettomuus.

Sen tähden, rakkaat kristityt, älkää yrittäkö kiinnittää katsettanne myrskyihin ja aaltoihin, ahdistuksiin ja vaikeuksiin, jotka kohtaavat teitä kristittyinä, vaan sanokaa niille: *“Tulkaa ja peittäkää meidät! Te ette voi hukuttaa meitä, sillä Kristus on kanssamme. Te ette ole niin vahvoja, että kaataisitte tämän pienen veneen, koska Herra on meidän kanssamme.”*

Ja jos te todella kaataisitte ja rikkoisitte veneen, silloinkin HERRA antaisi meille turvapaikan onnettomuuden keskellä, jossa olisimme turvassa, sillä meillä on väkevä Jumala ja HERRA, joka pelastaa kuolemasta. Katso, sellainen on se tosi ja oikea usko, jolla Kristus herätetään, niin kuin näemme evankeliumissamme. Sillä Jeesus kuulee mielellään lastensa itkun ja huudon, niiden, jotka hän on kalliisti ostanut omalla verellään: *“ja avuksesi huida minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua, ja sinun pitää kunnioittaa minua.”* (Ps. 50:15) sanoo meidän Jumalamme. Ja meidän Jumalamme on ilmoittanut meille,

että hän *“on lähettänyt sydämiinne Poikansa Hengen, joka huutaa: ‘Abba! Isä!’”* (Gal. 4:6). Samoin tämä sama *“Henki myös auttaa meidän heikkouttamme. Sillä me emme tiedä, mitä meidän pitää rukoileman, niin kuin rukoilla tulisi, mutta Henki itse rukoilee meidän puolestamme sanomattomin huokauksin”* (Room. 8:26). Vaikka Kristus kyllä voisi vaientaa perkeleen ja kaiken hänen raivonsa ilman rukouksiammekin, hän kuitenkin tahtoo, että me rukoilemme; hän tahtoo tulla heräetyksi; hän tahtoo meidän huutomme ja anomisemme – muuten hän ei opettaisi meitä, *“vähäuskoisia”*, turvautumaan hänen hyvyteensä ja apuunsa kaikesta sydämeistämme.

Siksi hän nuhtelee opetuslapsia ja sanoo: *“Miksi olette noin pelkureita, te vähäuskoiset?”* Niin, jos usko olisi ollut kuin sinapinsiemen ja vahva ja olisi katsonut lujasti Kristukseen, olisi heistä tuntunut siltä, kuin he olisivat istuneet lujalla kalliolla eivätkä järven keskellä, kuin aurinko olisi paistanut siniseltä taivaalta eikä mustista pilvistä olisi ollut jälkeäkään. Mutta katsokaa, kuinka Kristus pitää huolen opetuslastensa hädästä ja nuhtelee heitä puhtaasta rakkaudesta: *“Miksi olette noin pelkureita, te vähäuskoiset?”* Jeesus tahtoo opettaa meille, että kristittyjen suurin onnettomuus on heidän vähä uskonsa, jonka kautta myrsky näyttää heidän silmissään paljon hirvittävämmältä ja voimakkaammalta kuin se todellisuudessa on. Vaikka näyttäisi siltä, kuin Kristus olisi antanut perkeleelle liikaa tilaa, ikään kuin hän olisi antanut

hänen ulottua liian pitkälle, hän itse osoittaa, että yksi ainoa hänen jumalallisen sormensa viittaus riittää tekemään nopeasti lopun kaikesta pahasta toiminnasta.

Kristuksen kirkko kokee ristin ja kärsimyksen, mutta se saa pelastuksen ja lohdutuksen uskossa Kristukseen. Ja sitten se vahvistuu koettelemuksen koettuaan. *“Silloin hän nousi ja nuhteli tuulia ja järveä, ja tuli täysin tyyntä.”* Jumala ja ihmiset ovat yksi persoonana Kristuksessa. Tämä on meille kirkas lohdutus, sillä jos meillä on Kaikkivaltias Jumala ystävänä ja veljenä, ja jos näin on, silloin meiltä ei puutu mitään. Jeesus Kristus oli perkeleen kiusattavana niin kuin mekin, ja kuitenkin hän pysyi synnittömänä; hän tuntee kaikki kiusaukset ja raskaat ajatukset, ihmisten sydänten murheet, vapinan ahdistuksessa ja kamppailut. Ja kuitenkin hän on tosi Jumala, joka yhdellä sanalla voi vaientaa kaikki murheet. Hän voi yhdellä käden liikkeellä painaa kaikki viholliset tomuun. *“Ihmiset ihmettelivät ja sanoivat: ‘Millainen tämä on, kun sekä tuulet että meri häntä tottelevat?’”*

Myös toiset huomasivat, mitä tässä oli tapahtunut. Ehkä he eivät alun perin tahtoneet lainkaan kohdata Kristusta eivätkä tienneet, kuinka etsiä ja löytää apua häneltä synnin ja kuoleman keskellä. Mutta nyt he oppivat tuntemaan hänet parhaana auttajana hädän hetkellä, kun kukaan muu ei voi auttaa. Näin on aina ollut: mitä suuremmat ovat kiusaukset ja ahdistukset, sitä suurempi on hyöty ja sitä kauniimmat hedelmät. Kiusauksen ja vainon kautta Jumalan Sana

menestyy ja usko kasvaa. Tämä on maailman ajattelun mukaan järjetön tapa, sillä vastoinikäymisten ja ahdingon kautta maalliset omistukset vähenevät, mutta onnen ja rauhan kautta ne lisääntyvät – ja silti se on totta: Kristuksen valtakunta kasvaa ahdistusten ja taistelun kautta ja vähenee rauhan, levon ja menestyksen kautta. Mieti tätä myös, kun kärsimys ja onnettomuus kohtaavat sinut: Jumala tuottaa suurta hyötyä ja kirkkaat hedelmät, jos vain herättät Vapahtajasi ja tartut ainoastaan hänen sanaansa. Kristillisen kirkon kaikkina aikoina ja aikojen loppuun asti Kristus johtaa lastensa pientä venettä aaltojen ja myrskyjen halki päämäärään – iankaikkisen kirkkauten rantaan. Näin apostoli Paavali kirjoittaa: *“... vaan kerskaamme myös ahdistuksissa, sillä tiedämme, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä, mutta kärsivällisyys harjaantumista, ja harjaantuminen toivoa, mutta toivo ei saata häpeään, sillä Jumalan rakkaus on vuodatettu sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu.”* (Room. 5:3–5). Ja sen tähden muistakaamme myös apostoli Jaakobin sanat: *“Veljeni, pitäkää pelkkänä ilona, kun joudutte monenlaisiin kiusauksiin, tietäen, että teidän uskonne koetuksenkestävyys saa aikaan kärsivällisyyttä.”* (Jaak. 1:2–3)

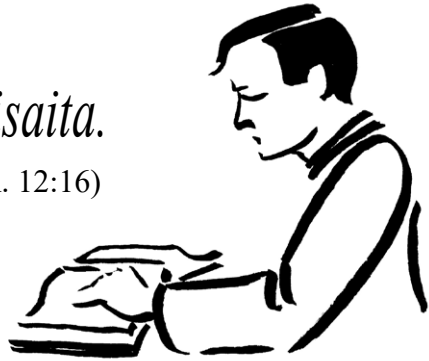
Meidän uskomme koetus saa aikaan kärsivällisyyttä, koeteltua mieltä ja toivoa, joka ei saata häpeään, sillä Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme.

Aamen.

Jānis Dimza, pastori

Älkää olko omasta mielestänne viisaita.

(Room. 12:16)

Rakkaus rauhaan on ehdottomasti tosi kristityn välttämätön tuntomerkki, kristityn, joka on oikealla autuuden tiellä ja oikeassa uskossa. Ei ainoastaan se, joka on mieltynyt riitaan, vaan se, jolla ei ole vakavaa pyrkimystä sydämessään elää kaikkien ihmisten kanssa rauhassa, ei ole oikea kristitty ja koko hänen uskonsa on silkkää teeskentelyä. Se on jumalanpe-
lon tyhjä ulkokuori, ja hän kieltää sen voiman. Jos hänelle tarjotaan tilaisuutta rauhaan jonkun kanssa, hän torjuu sen. Sillä heti, kun ihminen todella kääntyy ja kokee sydämessään uudestisyntymisen ja uudistumisen, hänet samalla täyttää pyhä halu osoittautua lähimmäisilleen ja erityisesti uskonveljilleen ja sisarilleen sellaiseksi, miksi Jumala on osoittautunut hänelle. Todelliset kristityt eivät kuitenkaan voi estää sitä, ettei rauha heidän ja muiden välillä välistä häiriinny. Kuitenkin he tekevät osaltaan kaikkensa säilyttääkseen rauhan ja saadakseen sen takaisin. Mitä nyt kuuluu ennen

kaikkea siihen, että kristitty, sikäli kuin asia hänestä riippuu, elää rauhassa kaikkien kanssa? Apostoli lausuu sen sanoilla: *"Älkää olko omasta mielestänne viisaita."*

Niin se on. Suurin ja voimakkain rauhan vihollinen ja häiritsijä ihmisten kesken on itsensä viisaana pitäminen, ylpeys, turhuus, itserakkaus. Viisas Salomo kuvaa sitä Sananlaskuissaan: *"Ylpeys tuottaa pelkkää toraa"* (Sananl. 13:10) Joka elää siinä harhakuvitelmassa, että koska moni asia on hänelle onnistunut, hän olisi erityisen viisas, hän on aina oikeassa ja omapäinen. Sellainen ei toisten seurassa ainoastaan nauti siitä, että saa puhua, vaan haluaa puhuessaan toisten, mielestään vähä-älyisten, olevan hiljaa ja että kaikki tapahtuu hänen päänsä mukaan. Eräänä esimerkkinä tästä ovat väärät ystävät, jotka tulivat Jobin luo ja kinastelivat hänen kanssaan. Heille Job joutui sanomaan: *"Teidän mukananne kuolee viisaus!"* (Job. 12:2) Sellaisen omasta mielestään viisaan arvi-

ointi tulee sopia kaikille. Jokaisen tulee seurata hänen neuvoaan, jota hän pitää aina parhaana. Kaikkien tulee väistyä hänen tieltään, hän ei väistä ketään. Jos hänen ei anneta olla oikeassa, se tarkoittaa hänen loukkaamistaan ja halveksimistaan. Jos jotakin hyvää ei tehdä hänen mielensä mukaan, hän ei halua tietää enää asiasta mitään tai hän osallistuu siihen vain pahantuulisesti. Jopa kokonaisten seurakuntien täytyisi antaa myöden omasta mielestään viisaille. Jos ne eivät niin tee, hän joko jättää ne tai hänen sydämensä ei ole enää mukana sen toimissa. Jopa kun hänelle osoitetaan hänen erehtyneen, hän ei peruuta, vaan pysyy itsepintaisesti käsityksessään. Missä sellaisia omasta mielestään viisaita ihmisiä on, siellä rauha ja yksimielisyys eivät ole mahdollisia. Heidän omapäisyytensä ja oikeassa olemisen halunsa on yleisesti kompastuskivi, johon kaiken siunauksellisen yhteisen työn toteutus haaksirikkoutuu. Tai he saavat aikaan ulkonaista riitaa ja erimielisyyttä sisäisen erimielisyyden erottaessa sydämet.

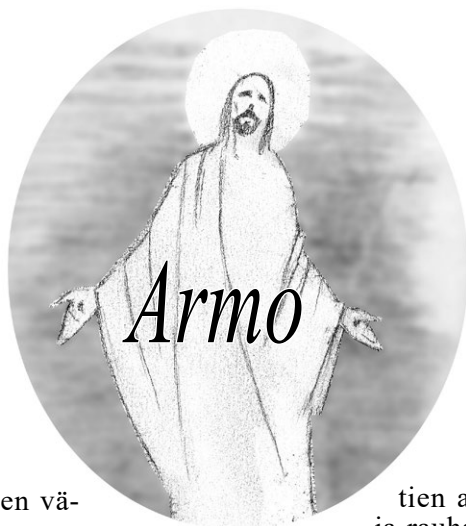
Sen vuoksi pyhä apostoli huudahtaa kristityille: *"Älkää olko omasta mielestänne viisaita."* Sil-
lä samoin kuin ylpeys on kaiken rauhattomuuden isä, nöyryys on rauhan oikea äiti. Se näet, joka ei pidä itseään sydämen nöyryydessä viisaana, se ei väisty kirjaimen eikä hiuskarvankaan vertaa Jumalan sa-

nasta. Se näet, joka ei luota omaan viisauteensa, uskoo lujasti, että Jumala yksin on viisas, ja että hänen sanansa on yksin jumalallinen to-
tuus. Jos taas on kysymys asioista, jotka ovat ihmisten päätettävissä, hän on aina valmis kuuntelemaan toisten arviointia. Hänet voivat toiset helposti vakuuttaa erehdyksestään, että toiset ovat nähneet asian paremmin, ja hän hylkää väärän käsityksensä. Todella nöyrä ihminen, vaikka hän ei itse voi havaita erehdystään, kuitenkin mielellään myöntää voineensa erehtyä ja uhraa suurella ilolla rauhan ja yksimielisyyden hyväksi omat lem-
pimielipiteensä.

On varmaa, että jos apostolin sana: *"Älkää olko omasta mielestänne viisaita"*, kaikuisi kristittyjen sydämissä, niin poistuisi moni riitäksi ja rauha ja yksimielisyys asuisivat keskuudessamme.

Suo, että olen uskollinen ja ahkera siinä, mikä minulle kuuluu ja etteivät kunnianhimo, ylpeys ja kateus vie minua harhaan. Älä salli minussa asua välinpitämättömyyden, vihan, riidan äläkä kateuden. Karkota minusta paatunut mieli ja väärän voiton pyyntö.
Aamen.

C.F.W. Walther
– *Kotihartaus*

Näihin kahteen vä-
häiseen sanaan, armo
ja rauha, sisältyy koko kristin-
usko. Armo antaa synnin anteeksi,
rauha tyynnyttää omantunnon. Näi-
hin kahteen sanaan — armo ja rauha
— siis koko kristinusko sisältyy:
armoon syntien anteeksiantamus,
rauhaan iloinen ja levollinen oma-
tunto. Rauhan omistuksessa ei mil-
loinkaan voida olla, ellei synty ole
anteeksiannettu. Laki näet syyttää ja
kauhistaa synnin tähden, eikä oman-
tunnon tuntemaa syntiä voida pois-
taa pyhiinvaelluksilla, valvomisilla,
ponnistuksilla, pyrkimisillä, paasto-
amisilla, sanalla sanoen, ei millään
teoilla, jopa se pikemminkin niistä
vain lisääntyy; sillä kuta enemmän
näemme vaivaa ja hikoilemme syn-
tiä poistaaksemme, sitä hullummak-
si tilamme käy. Mutta se poistuu
yksinomaan armolla eikä millään
muulla tavalla. Tämä on erittäin hy-
vin opittava. Sanat tosin ovat helpot
käsittää, mutta ahdistuksen aikana
on äärettömän vaikeaa sydämessään
varmasti päätellä: meillä on syn-

tien anteeksiantamus
ja rauha Jumalan kans-
sa yksinomaisesti armosta,
syrjäyttämällä kaikki muut keinot
taivaassa ja maan päällä.

Samoin mekin nykyään Paavalin
kanssa valitamme ihmisten sokeutta
ja hulluutta vallan kauhistavaksi,
kukaan kun ei tahdo omistaa armon
ja autuuden oppia, tahi, jos sen
omistaakin, siitä kuitenkin jälleen
pian luopuu. Ja näin käy siitä huoli-
matta että se tuo mukanaan kaikkea
hyvää, sekä hengellistä että maal-
lista: syntien anteeksiantamuksen,
sydämen rauhan ja iankaikkisen
elämän, siitä huolimatta että se
vielä tuo mukanaan valon ja kyvyn
arvostella kaikkia asioita, tunnustaa
ja pätevoittää maallisen hallituk-
sen, perhe-elämän ja kaikki muut
Jumalan määräämät ja järjestämät
elämänmuodot, että se karkottaa
erehdystä, syntiä, kuolemaa, kapi-
naa, epäjärjestyä synnyttävät opit
jne. ja että se yleensä hajottaa kaik-
ki perkeleen teot ja tuo mukanaan
kaikki Jumalan teot. Mikä on — voi

surkeutta! — tämä raivo, maailma kun näin katkerasti vihaa, näin saatanallisella vimmallä rienaa ja vainoaa tätä sanaa, tätä iankaikkisen lohdutuksen, armon, autuuden ja iankaikkisen elämän evankeliumia?

Niin eivät edellä käyvät eivätkä jäljessä seuraavat teot vanhurskauta, saati sitten lain teot. Edellä käyvät nimenomaan siksi, että ne ovat valmistuksena vanhurskauteen, seuraavat taas siksi, että ne edellyttävät jo tapahtunutta vanhurskauttamista. Sillä emme me vanhurskauden tekoja tekemällä tule vanhurskaiksi, vaan ollen vanhurskaita teemme vanhurskauden tekoja. Siis yksinomaan armo vanhurskauttaa.

Sillä niin kuin auringonsäde on ikuinen, koska aurinko on ikuinen, niin myös hengellinen elämä on iankaikkinen, koska Kristus, joka on meidän elämämme ja uskon kautta vuotaa ja jää meihin armonsa säteitten kautta, on iankaikkinen. Sen tähden, niin kuin Kristus on iankaikkinen, niin myös hänestä vuotava armo on luonnostaan iankaikkinen. Mutta että ihminen uudestaan tekee syntiä, ei hänen hengellinen elämänsä sen takia kuole, vaan hän itse sanoutuu siitä irti ja kuolee, kun sen sijaan tuo elämä Kristuksessa jää olemaan iankaikkisena. Tätä hän tarkoittaa sanoessaan: *»Mutta jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, niin me uskomme saavamme myös elää hänen kanssaan»* (Room. 6:8).

Mehän tunnustamme, etteivät kaikki meidän ponnistuksemme hyödytä mitään ja että me tulemme autuaiksi vain hänen armonsa avul-

la. Tämän liiton tehdessämme me avoimesti sitoudumme julistamaan ja tunnustamaan vastaanottamaamme armoa. Me olemme, sanon minä, Jumalalle velkaa tämän tunnustuksen, että me itsessämme olemme kadotettuja ja että vain hänen armonsa pelastaa meidät.

Kuitenkin kaikitenkin meidän pitää varmasti päätellä, että olemme armossa, että Kristuksen tähden olemme Jumalan mieleisiä ja että meillä on Pyhä Henki. *»Mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa»* (Room. 8:9).

Totuttautukoon siis jokainen varmasti päättelämään olevansa armossa ja itsensä ja tekonsa miellyttävän Jumalaa. Mutta tuntiessaan epäilystä harjoitelkoon uskomista, taistelkoon epäilystä vastaan ja pyrkiköön varmuuteen, saattaakseen sanoa: Tiedän olevani otollinen ja omaavani Pyhän Hengen, en oman arvollisuuteni enkä hyvien ominaisuuksieni tähden, vaan Kristuksen tähden, joka meidän tähtemme alistui lain alaiseksi ja kantoi maailman synnit. Häneen minä uskon.

Vielä Jumala on, niin kuin Paavali tässä sanoo, lähettänyt Poikansa Hengen sydämiimme. Mutta Kristus hengessään aivan varmasti tietää olevansa Jumalan mieleinen, ja samoin meidänkin, koska meillä on sama Kristuksen Henki, pitää olla varmoja armoilastamme hänen tähtensä, joka on varma. Tämä siis sisäisestä todistuksesta, jonka mukaisesti sydän aivan varmasti päätelköön olevansa armossa ja omaavansa Pyhän Hengen. Ulko-

naiset tunnusmerkit, niin kuin edellä olen maininnut, ovat seuraavat: se, että halusta kuunnellaan ja kerrotaan Kristuksesta, häntä kiitetään, ylistetään ja tunnustetaan, vaikka sitten menisi omaisuus ja henki, ja vielä, että uskossa ja ilolla voimien mukaan suoritetaan kutsumuksenmukaista tehtävää, ei löydetä huvitusta synneistä, ei sekaannuta toisen kutsumustehtävään, vaan hoidetaan

oma, autetaan puutteenalaista veljeä ja lohdutetaan murheenalaista. Nämä tunnusmerkit varmistavat ja sitten jatkuvastikin vakuuttavat meitä siitä, että olemme armossa. Kuvittelevathan jumalattomatkin omaavansa tuollaisia tunnusmerkkejä, mutta ne eivät ole aitoja.

*Martti Luther
– En minä kuole vaan elän*

Onkimassa

Viime kesän ehkä erikoisin tapahtuma oli, kun Viljo onnistui kalastamaan yli kaksikiloisen hauen – mato-ongella. Onkeen oli varmaan ensin tarttunut pieni ahven, jonka puolestaan hauki nielaisi. Viljo oli vieläpä rannalla yksin ilman haavia, mutta hän onnistui silti saamaan hauen rantaan. Isä valmisti siitä mureketta koko perheelle.

Raamatussa on monia kertomuksia kaloista ja kalastamisesta. Muistat varmaan ainakin Pietarin ihmeelliset kalansaaliit (Luuk. 5:1–11 ja Joh. 21:1–24).

Tai vieläkin tutumpi voi olla 5000 ruokkiminen kahdella kalalla ja viidellä leivällä (Joh. 6:1–13). Raamatussa ei mainita erityisesti, mitä kaloja ne olivat, joita siihen aikaan saatiin saaliiksi.

Uudessa Testamentissa on yksi kertomus, jossa mainitaan onkiminen:

"Kun he (Jeesus ja ainakin Pietari) saapuivat Kapernaumiin, tulivat temppeliveron kantajat Pietarin luo ja sanoivat: 'Eikö teidän opettajanne maksa temppeliveroa?' Hän sanoi: 'Maksaa.' Kun hän (Pietari eli Simon) tuli huoneeseen, Jeesus kysyi häneltä heti kohta: 'Mitä arvelet, Simon? Keiltä maan kuninkaat ottavat tullia tai veroa? Lapsiltaan vai vierailta?' Kun hän vastasi: 'Vierailta', Jeesus sanoi hänelle: 'Lapset ovat siis vapaat. Mutta ettemme heitä loukkaisi, mene ja heitä onki järveen. Ota sitten ensiksi saamasi kala, ja kun aavat sen suun, löydät hopearahat. Ota se ja anna heille minun puolestani ja omasta puolestasi.'" (Matt. 17:24 – 27).

Tämä kertomus osoittaa meille, että Jeesus on kaikkietävä Jumala!

Eeva Voima

Elämämme suurin ihme

— Kolmantena sunnuntaina pääsiäisestä —

Minä olen ilmoittanut sinun nimesi ihmisille, jotka sinä annoit minulle maailmasta. He olivat sinun, ja sinä annoit heidät minulle, ja he ovat ottaneet sinun sanastasi vaarin. Nyt he tietävät, että kaikki, minkä olet minulle antanut, on sinulta. Sillä ne sanat, jotka sinä minulle annoit, minä olen antanut heille; ja he ovat ottaneet ne vastaan ja tietävät totisesti minun lähteneen sinun tyköäsi ja uskovat, että sinä olet minut lähettänyt. Minä rukoilen heidän edestänsä; en minä maailman edestä rukoile, vaan niiden edestä, jotka sinä olet minulle antanut, koska he ovat sinun — ja kaikki minun omani ovat sinun, ja sinun omasi ovat minun — ja minä olen kirkastettu heissä.

(Joh. 17:6–10)

Ihmiselle ei voi tapahtua mitään suurempaa ja ihmeellisempää, kuin tapahtuu silloin, kun hän ottaa vastaan Jumalan sanan, sillä sen kautta hänestä tulee Jumalan lapsi ja taivaan perillinen. Sen tähden voimme myöskin sanoa, että Herran sanan hylkääminen on hänen kauhein onnettomuutensa. Jeesus itki Jerusalemiä, kun se ei ottanut vastaan hänen sanaansa. Samoin Paavali itki niiden vuoksi, jotka vaelsivat Jeesuksen ristin vihollisina. Toiselta puolen Jeesus riemuitsi niistä, joille Jumalan sana oli kirkastunut. Tekstissämme, joka on osa Vapahtajan ylimmäispapillista rukousta, hän puhuu Isälle niistä, jotka olivat ottaneet hänen sanastaan vaarin.

Taivaan enkelit myös iloitsevat yhdestäkin syntisestä, joka tulee parannukseen.

Jumalan sanan vastaanottamisessa onkin jotain niin ihmeellistä, ettemme kykene sitä selittämään. Mutta olkoon kiitos Jumalalle siitä, että me saamme kuitenkin kokea tämän ihmeen. Saamme olla Jumalan sanan vastaanottajia. Tekstimme mukaan tahdon kiinnittää huomiomme siihen, että Jumalan sanan vastaanottaminen on elämämme suurin ihme.

Tämän ihmeen saa Jumala itse meissä aikaan.

Ei yhdelläkään ihmisellä ole luonnostaan sellaista kykyä, että hän voisi ottaa vastaan Jumalan sanan.

Raamattu todistaa: *»Luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus, eikä hän voi sitä ymmärtää»* (1 Kor. 2:14). Opetuslapsistaan Jeesus sanoo Isälle, että he olivat niitä, *»jotka sinä annoit minulle maailmasta»*. Hekin olivat siis luonnostaan osa sitä maailmaa, joka on pahan vallassa ja kuollut rikoksiin ja synteihin. Niin kuin kuollut ei voi tehdä itseään eläväksi, niin ei ihminenkään voi itseään herättää eikä tulla Jumalan tykö. *»Ei kukaan voi tulla minun tyköni»*, sanoo Jeesus, *»ellei Isä, joka on minut lähettänyt, vedä häntä.»*

Jumala vetää ihmistä puoleensa hyvyydellään ja lahjoillaan, mutta ihminen ei siitä välitä. *»Halveksitko»*, sanoo apostoli, *»hänen hyvyytensä ja kärsivällisyytensä ja pitkämielisyytensä runsautta, etkä tiedä, että Jumalan hyvyys vetää sinua parannukseen?»* (Room. 2:4.) Kun hellyys ei auta, Jumala käyttää ruoskaa. Uskottomille elämän monet kärsimykset ja vastoinkäymiset ovat ankaraa lakia, jotta he kääntyisivät, niin kuin on kirjoitettu: *»Herra, ahdistuksessa he etsivät sinua.»* (Jes. 26:26.) Hän johtaa ihmiselämän kaikki vaiheet niin, että ihminen taipuisi kuulemaan hänen kutsuvaa ääntänsä. Mutta elämäkokemukset, olkootpa ne miten ihmeellisiä ja järkyttäviä tahansa, eivät sinänsä

voi saattaa ketään oikeaan mielenmuutokseen. Niiden tarkoitus onkin ahdistaa ihmistä ottamaan vaarin Jumalan sanasta, sillä ainoastaan se voi vaikuttaa ihmisessä parannuksen.

Sanan vastaanottaminen on sitä, että ihminen tekee täyttä totta kuulemastaan Jumalan sanasta. Uskotko todella, että Jumala on niin pyhä, niin kiivas ja tinkimätön, kuin laki sanoo? Ei häviä tuosta laista pieninkään kirjain. Jumala totisesti vaatii ihan ehdotonta kuuliaisuutta ja täydellistä vanhurskautta. Hän varmasti rankaisee jokaisen synnin. Ken näin ottaa vastaan lain sanan, hän joutuu valittamaan: *»Sinun nuolesi ovat uponneet minuun... minä tunnustan pahat tekoni, murehdin syntieni tähden»* (Ps. 38:3,18). Mutta lopputulos on ihana, *»sillä Jumalan mielen mukainen murhe saa aikaan parannuksen, joka koi-tuu pelastukseksi ja jota ei kukaan kadu»* (2 Kor. 7:10).

Edelleen: teetkö täyttä totta evankeliumin sanasta? Se ei ainoastaan kerro armosta ja anteeksiantamuksesta, vaan se on Jumalan oma anteeksiantamus syntiselle. Se asettaa eteemme Ristiinnaulitun ja sanoo: *»Hänessä meillä on lunastus, syntien anteeksisaaminen.»* Uskotko todella, että Jumala puhuu sinulle näissä sanoissa? Silloin tunnustat: *»Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen*

arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin» (1 Tim. 1:15). Sanan vastaanottajista apostoli sanoo, *»että te, kun saitte meiltä kuulemanne Jumalan sanan, otitte sen vastaan, ette ihmisten sanana, vaan, niin kuin se totisesti on, Jumalan sanana, joka myös vaikuttaa teissä, jotka uskotte»* (1 Tess. 2:13).

Tämä on Isän vetämistä Jeesuksen tykö, mistä hän sanoo: *»Sinä annoit heidät minulle, ja he ovat ottaneet sinun sanastasi vaarin.»* Me emme voineet mitään myötävaikuttaa, vaan ainoastaan vastustimme Pyhää Henkeä ja hänen työtään. Mutta *»Jumala, joka on laupeudesta rikas... on tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, eläviksi Kristuksen kanssa»*. Meille, jotka omasta järjestämme ja voimastamme emme voineet uskoa, annettiin *»usko, jonka Jeesus vaikuttaa»* (Apt. 3:16). Me olimme *»kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet»*, mutta Isä *»on tehnyt teidät soveliaiksi»* (Kol. 1:12). *»Ei ole ketään ymmärtäväistä»*, mutta *»Jumalan Poika on tullut ja antanut meille ymmärryksen, tunteaksemme sen totisen»* (1 Joh. 5:20). Me emme tahtoneet, mutta *»Jumala on se, joka teissä vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen»* (Fil. 2:13).

Jumala teki niin suuren ihmeen, että teki pakenevasta et-

sivän, suruttomasta katuvaan, haluttomasta halullisen, sokeasta näkevän ja vihan lapsesta Jumalan lapsen. Lyydiasta sanotaan, että *»Herra avasi hänen sydämensä ottamaan vaarin siitä, mitä Paa- vali puhui»* (Apt. 16:14). Tällaisen ihmeen Jumala on saanut aikaan jokaisessa uskovassa. Tämä uusi luomus on paljon suurempi ihme, kuin oli ihmisen luominen maan tomusta. Muinoin kansa ihmetteli, kun Jeesus avasi sokeain silmät ja kuurojen korvat, kun hän paransi sairaita ja herätti kuolleita. Kuinka paljon enemmän tulisikaan ihmetellä sitä, että hän avaa sydämen silmät ja korvat ja tekee hengellisesti kuolleista iankaikkisesti eläviä!

Mutta tämä Jumalan sanan vastaanottamisessa tapahtuva kääntymys on vasta ihmeiden alku: Tämän ihmeen kautta me näet tulemme osallisiksi jumalallisista lahjoista.

Me tulemme osallisiksi jumalallisista lahjoista tämän ihmeen kautta.

Ihminen, joka on ottanut vastaan Jumalan eläväksi tekevän sanan, saa sellaista tietoa, joka on ainoastaan Jumalan lapsilla. Tästä tietämisestä Jeesus puhuu paljon tekstissämme. He tietävät, että se sana, jonka Jeesus on heille ilmoittanut, on juuri Raamatun

kirjoitettu sana. Tästä sanasta ihmisviisaus arvelee: »*Onko Jumala todellakin sanonut?*» Mutta uskova tietää: »*Raamattu ei voi raueta tyhjiin.*» Koko Raamattu on Jeesuksen sanaa, josta hän vakuuttaa: »*Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa.*»

Mutta kristityn tieto ei ole vain ylimalkaista tietoa Raamatun erehtymättömyydestä. Jeesus sanoi: »*Nyt he tietävät, että kaikki, minkä olet minulle antanut, on sinulta.*» Tämä »*kaikki*» käsittää jokaisen pyhän Raamatun opin. Kristitylle on todellakin suuri ja kallis asia, että hän tuntee kaikki Raamatussa ilmoitetut opinkohdat ja että hän on vakuutettu siitä, että kaikki, mitä hän uskoo ja opettaa, perustuu Jumalan varmaan sanaan. Tätä Jeesus tarkoitti sanoessaan: »*Minä olen ilmoittanut sinun nimesi ihmisille, jotka sinä annoit minulle maailmasta.*» Sillä sehän on Jumalan nimen ilmoittamista ja pyhittämistä, että — kuten Luther sanoo — Jumalan sana opetetaan selvästi ja puhtaasti. Tämä Jumalan moninainen viisaus tulee seurakunnan kautta ilmoitetuksi, niin kuin apostoli sanoo (Ef. 3:10). Se on todellakin suuri ihme, että kaikenlaisten harhaoppien raatelemassa kristikunnassa on myös oikea näkyvä seurakunta, joka on ottanut vastaan kaikki Jumalan sanat, joka pysyy niissä ja

joka niitä uskollisesti opettaa.

Tämä ei ole pelkkää pään tietoa eikä kuollutta oikeaoppisuutta, vaan uskossa tietämistä, niin kuin Jeesus sanoo tekstissämme: »*He ovat ottaneet ne vastaan ja tietävät totisesti minun lähteneen sinun tyköäsi ja uskovat, että sinä olet minut lähettänyt.*» Maailma ei uskonut Jeesusta Jumalan Pojaksi ja Isän lähettämäksi Vapahtajaksi hänen lihansa päivinä, eikä se usko vielääkään, sillä se ei tunne Isää. Mutta uskovissa on se kasvavan tuntemisen jatkuva ihme, että he tuntevat sekä hänen persoonansa että hänen työnsä. Usko näkee ne molemmat myös näissä pienissä sanoissa: »*Kaikki minun omani ovat sinun, ja sinun omasi ovat minun.*» Kun kaikki Isän Jumalan oma on Jeesuksen, niin Jeesuksella on myös Jumalan kaikki ominaisuudet, valta ja kunnia. Kun kaikki Jeesuksen oma on Jumalan, niin kaikki Jeesuksen työt ja oppi ovat myös Jumalan, niin että me olemme Jumalan kärsimisellä ja verellä lunastetut ja Jumalan vanhurskaus on meille luettuna uskon kautta.

Mutta kun Isä on antanut meidät Jeesukselle, niin on Jeesus antanut meille Pyhän Hengen antaessansa meille sanan, joka on Henki ja elämä. Sen tähden uskavalla on nyt Jumalan rauha, Jumalan voima, Jumalan valo, Jumalan lohdutus ja elämä. Pyhä Henki

asuu nyt meissä; hän ottaa Jeesuksen omasta ja antaa meille; hän on kotiopettajamme, hän auttaa meitä heikkoudessa, lohduttaa murheissa ja kasvattaa vanhurskaudessa.

»Niin kuin hänen voitelunsa opettaa teitä kaikessa», sanoo Johannes, »niin se opetus on myös totta eikä ole valhetta; ja niin kuin se on opettanut teitä, niin pysyykää hänessä» (1 Joh. 2:27).

Vielä on meillä sekin ihmeellinen lahja, että Jeesus rukoilee meidän edestämme, niin kuin hän sanoo: »Minä rukoilen heidän edestänsä; en minä maailman edestä rukoile, vaan niiden edestä, jotka sinä olet minulle antanut.» Maailman edestä Jeesus saattoi rukoilla ainoastaan sitä, että se tulisi tietämään pahat tekonsa, niin että Isä voisi antaa sille anteeksi. Näin hän rukoili ristiinnaulitsijainsa edestä. Mutta uskovaisilleen hän rukoilee pyhiä etuja ja autuaallisia aarteita; hän rukoilee heille Isän varjelusta, pysyvää hedelmää ja vanhurskaita voittoja.

Tämä on siis todellinen, aina toistuva ihme Jumalan lapselle, että hänellä on sanan vastaanottamisen kautta näin suuria, taivaallisia lahjoja. Hän tuntee itsensä kaikista pyhistä halvimmaksi ja toivoo vain, että hän ikään kuin ihmeen kautta pelastuisi. Mutta nytpä Jumala tekeekin jatkuvasti monta suurta armoihmettä kuljettaessaan häntä perille asti, taivaa-

seen. Sanomme psalmistan kanssa: »Herralta tämä on tullut; se on ihmeellistä meidän silmissämme.»

Se on siis elämämme suurin ihme, että olemme Jumalan lapsia ja pääsemme taivaaseen. Isä Jumala antoi meidät Jeesukselle, Jeesus otti meidät omikseen ja Pyhä Henki teki meidät osallisiksi taivaallisista lahjoista.

»Sun kiitos, ylkä armoinen,
kun sovitit sen noin!
Ylistys sulle iäinen,
kun käsittää sen voin!»

Jeesus elää — miksi itket?

Mutta Maria seisoi haudan edessä ulkopuolella ja itki. Kun hän näin itki, kurkisti hän hautaan ja näki kaksi enkeliä valkeissa vaatteissa istuvan, toisen pääpuolella ja toisen jalkapuolella, siinä, missä Jeesuksen ruumis oli maannut. Nämä sanoivat hänelle: ”Vaimo, mitä itket?” Hän sanoi heille: ”Ovat ottaneet pois minun Herrani, enkä tiedä, mihin ovat hänet panneet.” Tämän sanottuaan hän kääntyi taaksepäin

ja näki Jeesuksen siinä seisovan, eikä tiennyt, että se oli Jeesus. Jeesus sanoi hänelle: ”Vaimo, mitä itket? Ketä etsit?” Tämä luuli häntä puutarhuriksi ja sanoi hänelle: ”Herra, jos sinä olet kantanut hänet pois, sano minulle, mihin olet hänet pannut, niin minä otan hänet.” Jeesus sanoi hänelle: ”Maria!” Tämä kääntyi ja sanoi hänelle hebreankielellä: ”Rabbuuni!” se on: opettaja.

(Joh. 20:11–16)

Maria Magdaleena saapui Jeesuksen haudalle varhain kolmannen päivän aamuna ja sai nähdä, että hauta oli tyhjä. Miten riemullinen hetki tämän olisi pitänytkaan olla Marialle. Jeesus oli täyttänyt lupauksensa. Hän oli sanonut: ”Hajottakaa maahan tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä.” (Joh. 2:19) Hänen ruumiinsa temppeli hajotet-

tiin ristillä, mutta nyt se oli jälleen pystytetty. Hän oli noussut ylös niin kuin hän oli sanonut. Hän oli näin todistanut, että hänen Sanaansa saa varmasti luottaa, että Hän todella on tosi Jumala, ja että Hän oli sovittanut maailman Jumalan kanssa. Hän oli osoittanut, että Jumala oli hyväksynyt hänen sovitustyönsä täydellisenä lunastushintana maailman synneistä.

Kuolema oli voitettu! Koska hän elää, mekin saamme elää!

Mutta Maria ei riemuitse, vaan itkee. Kun haudassa olevat enkelit kysyvät häneltä, miksi hän itkee, hän vastaa: *"Ovat ottaneet pois minun Herrani, enkä tiedä, mihin ovat hänet panneet."* Maria ei muista Jeesuksen lupauksia. Hän luulee, että Jeesus on edelleen kuollut ja uskoo, että hänen ruumiinsa on varastettu.

Mekin usein käyttäydymme Marian tavoin, aivan kuin olisimme siinä uskossa, että *"ovat ottaneet pois meidän Herramme"*. Me hätäilemme ja murehdimme, olemme laiskoja käyttämään elävän Vapahtajan Sanaa, olemme hitaita rukoilemaan, hitaita todistamaan. Käyttäydymme näin siitä huolimatta, että meillä on kaikki Uudessa Testamentissa olevat varmat todistukset, että Jeesus todella nousi ylös kuolleista ja elää! — Mistä tämä johtuu? Se johtuu siitä, että se vanha valehtelija, sielunvihollinen, on aina luonamme tekemässä kaikkensa, ettemme vain syvennyisi Jumalan Sanaan ja muistaisi, että Jeesus elää.

Maria ei jäänyt murheen ja epäilyksen valtaan. Jeesus ilmestyi hänelle, kun hän itki siellä haudan ääressä. Maria luuli häntä puutarhuriksi. Jeesus sanoi hänelle: *"Maria"*. Tämä Raamatun kohta on niitä kaikkein lohduttavimpia kohtia Raamatussa. Ylösnoussut Vapahtaja saapuu lohduttamaan yksityistä surevaa opetuslastansa. Hän ei ole mennyt ylimmäisen papin eikä korkean neuvoston luo, ei Pilatuksen luo, todistamaan, että hän on noussut ylös. Hän

on tässä murheen vallassa olevan rakkaan ystävänsä luona.

Me kuljemme kaduilla ja näemme kansaa kaikkialla, vanhoja, nuoria, miehiä, naisia, lapsia. Ajattelemme Kiinan ja Intian miljoonia. Kysymme: Mitä minä olen näin monen joukossa? Tuskin minä merkitsen mitään Jumalalle. Mutta se, että Jeesus kutsuu Mariaa nimeltään todistaa meille, että Jumala tuntee jokaisen yksityisen lapsensa ja lähestyy häntä. Paavali sanoo: *"Herra tuntee oman sa."* Hän kutsuu lampaitaan nimeltä. Hän tietää missä olemme, itkemme, kö me vai olemmeko iloisia.

Kun joudut murheen valtaan, ystävä, lue juuri tämä Raamatun kohta ja aseta oma nimesi Marian nimen tilalle. Näin Jeesus tahtoo sinua puhutella.

Maria luuli Jeesusta puutarhuriksi. Emme mekään aina tunne Jeesusta, kun Hän saapuu luoksemme lohduttamaan meitä. On totta, että Hän nyt lohduttaa meitä Raamatun Sanan kautta. Mutta koska olemme niin huonoja Sanan käyttäjiä, Hän käyttää erilaisia tapoja saattaaksensa Sanansa sydämiimme. Joskus Hänen täytyy kuljettaa meitä murheen teitä. Hän joutuu lähettämään jonkin todellisen myrskyn elämäämme — sairauden, onnettomuuden, epäonnistumisen. Ei Hän tahdo mitään muuta, kuin että huomaisimme avuttomuutemme ja muistaisimme uskossa hänen Sanansa lupaukset ja turvaisimme häneen. Mutta hädässämme emme tunne häntä. Huudamme: Missä on Herrani? Tuntuu aivan kuin hän olisi hylännyt meidät.

Mutta eihän Herra omiansa hylkää. Raamattu sanoo: *"Herra Jumala, minun Jumalani on oleva sinun kanssasi. Hän ei jätä sinua eikä hylkää sinua."* Eiväthän vastoinkäymiset ole sitä varten, että me menettäisimme toivomme, vaan ne vaikuttavat parhaaksemme. Muista-

kaamme, että Jeesus tahtoo meitäkin lohduttaa Sanansa kautta. Antakaamme hänen puhua meille. Silloin sen vanhan vainoojan valheet eivät voi meihin vaikuttaa. Silloin murheen kyyneleet muuttuvat ilon kyyneleiksi.

*Rupert Efraimson
– Sovituksen sana*

Pelastaako heikko usko?

Moni voi olla vaivaantunut Muskonsa heikkouden tähden. Sielunhoitaja kuulee usein kysyttävän: Pelastaako heikko usko?

Raamattu ei missään sano, että uskon täytyy olla vahva, jotta se voisi pelastaa. Heikko usko pelastaa yhtä varmasti kuin vahvakin usko. Riittää, kunhan uskomme on oikea eli että se kohdistuu Kristukseen.

Usko on oikeata silloin, kun syntinen kaipaa syntiensä anteeksisäämistä Kristuksessa. Vaikka tämä olisi kuinka heikkoa tahansa, se on kuitenkin pelastavaa uskoa. Kohdistuuhan se meidän edestämme kärsineeseen ja kuolleeseen Jumalan Poikaan. Eihän silloin ole turvana meidän uskomme, vaan Kristus. Usko on vain ikään kuin käsi, joka ottaa Kristuksen vastaan. Tätä uskoa Jumala haluaa meihin synnyttää, pitää voimassa ja vah-

vistaa. *"Suitsevaista kynttilänsydäntä hän ei sammuta."*

Jumala ei kuitenkaan tahdo, että uskomme pysyisi jatkuvasti heikkona, vaan että se vahvistuisi. Kukaan ei voi kerskata uskonsa vahvuudesta. *"Joka luulee seisovansa, katsokoon ettei lankea"*, varoittaa Raamattu. Juuri sen tähden meidän on tarpeen vahvistua uskossa, siis luottamuksessa Jumalan armoon eikä suinkaan luottamuksessa omaan erinomaisuuteen tai uskomme vahvuuteen.

Usko voi olla heikkoa sen tähden, että omaatuntoa jatkuvasti

vaivaavat jotkin tietyt synnit. Ne tahtovat peittää meiltä Jumalan armolliset kasvot. Mutta silloin on sitä lujemmin turvattava Jumalan armoon ja vastoin sydämen tunteitakin uskottava synnit anteeksi annetuiksi. Siitä saamme sitten voimaa taistella syntejä vastaan Jumalan sanalla ja rukouksella. Muis-takaamme: ensin istutetaan puu ja sitten siitä vasta saadaan hedelmiä. Ensin synti uskotaan anteeksianne-tuksi, sitten vasta uskon hedelmänä alkaa elämän parantaminen.

Jollakulla voi olla tunnolla myös sellaisia rikkeitä, jotka tulisi sopia lähimmäisen kanssa. Jos olemme lähimmäistämme loukan-neet, olemme velvollisia pyytämään häneltä anteeksi. Jos meitä on loukattu, olemme velvollisia antamaan anteeksi, kuten Jumalakin on meille anteeksi antanut. Jos joku on kavaltanut, anastanut tai varastanut, hän on velvollinen korvaamaan vahingon. Mutta voi olla asioita, joita ei pidä mennä lähimmäiselle puhumaan, vaan yksin Jumalalle joko suoraan tai tarvittaessa sielunhoitajan kautta. Siinä tarvitaan tervettä harkintaa ja ymmärtäväisen sielunhoitajan neuvoa.

Mutta miten sitten saamme uskomme vahvistumaan? Sitä varten Jumala on antanut välineet: Oman sanansa, joko Raamatusta luettuna, kirjoitettuna, laulettuna tai muisteltuna. Lisäksi hän on antanut meille

sakramentit. Pyhässä kasteessa hän on ottanut meidät lapsiksansa ja tehnyt kanssamme lujan armo-liiton. Siihen saamme uskossa yhä palata. Hän on antanut meille ehtoollisen, joka on erityisesti heikon uskon vahvistukseksi. Siinä Jumala antaa meille Poikansa tosi ruumiin ja tosi veren syntiemme anteeksisaamiseksi. Alkukristityt pysyivät yksimielisesti apostolien opetuksessa eli oikeassa opissa ja sakramenttien oikeassa käytössä. Siten heidän uskonsa vahvistui, mistä ovat osoituksena muun muassa heidän rakkauden tekonsa. Opilliset erimielisyydet ohjaavat uskon väärin asioihin ja heikentävät sitä. Jumalan Sanan vastainen oppi ei vahvista uskoa.

Vaikka uskosi olisi kuinka heikko tahansa, iloitse kuitenkin siitä, että Jeesus on sovittanut sinun syntisi ja että ne ovat anteeksiannetut. Jos et lainkaan usko, niin tartu kiireesti Jumalan armoon Kristuksessa, sillä ilman Kristusta et voi kestää kaikkivaltiaan ja pyhän Jumalan edessä.

Markku Särelä
– Sana on elämän lähde

Vanhurskautettu (Room. 5:9–19)

"Paljoa ennemmin me siis nyt, kun olemme vanhurskautetut hänen veressään, pelastumme hänen kauttansa vihasta. Sillä jos me silloin, kun vielä olimme Jumalan vihollisia, tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta, paljon ennemmin me pelastumme hänen elämänsä kautta nyt, kun olemme sovitetut; emmekä ainoastaan sovitetut, vaan vieläpä on Jumala meidän kerskauksemme meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta me nyt olemme sovituksen saaneet. Sen tähden, niin kuin yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan, ja synnin kautta kuolema, niin kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi, koska kaikki ovat syntiä tehneet — sillä jo ennen lakiakin oli synti maailmassa, mutta syntiä ei lueta, missä lakia ei ole; kuitenkin kuolema hallitsi Aadamista Moosekseen asti niitäkin, jotka eivät olleet syntiä tehneet samankaltaisella rikkomuksella kuin Aadam, joka on sen esikuva, joka oli tuleva. Mutta armolahjan laita ei ole sama kuin lankeemuksen; sillä joskin yhden lankeemuksesta monet ovat kuolleet, niin paljon enemmän on Jumalan armo ja lahja yhden ihmisen, Jeesuksen Kristuksen, armon kautta ylenpalttisesti tullut monien osaksi. Eikä lahjan laita ole, niin kuin on sen, mikä tuli yhden synnintekijän kautta; sillä tuomio tuli yhdestä ihmisestä kadotukseksi, mutta armolahja tulee monesta rikkomuksesta vanhurskauttamiseksi. Ja jos yhden ihmisen lankeemuksen tähden kuolema on hallinnut yhden kautta, niin paljon enemmän ne, jotka saavat armon ja vanhurskauden lahjan runsauden, tulevat elämässä hallitsemaan yhden, Jeesuksen Kristuksen, kautta. — Niinpä siis, samoin kuin yhden ihmisen lankeemus on koitunut kaikille ihmisille kadotukseksi, niin myös yhden ihmisen vanhurskauden teko koituu kaikille ihmisille elämän vanhurskauttamiseksi; sillä niin kuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet ovat joutuneet syntisiksi, niin myös yhden kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi. "

Tässä apostoli opettaa meille, mitä merkitsee se, että meidät on vanhurskautettu *"hänen veressään"* (Room. 5:9), ja se, että olemme sovitetut Jumalan kanssa *"hänen Poikansa kuoleman kautta"* (Room. 5:10).

Kiinnittäkäämme tarkka huomio siihen, että hän puhuu Kristuksen verestä ja Jumalan Pojan kuolemasta. Kristuksen veri on paitsi ihmisen veri, myös samalla Jumalan Pojan veri (1 Joh. 1:7) ja hänen kuolemansa Jumalan Pojan kuolema, sillä hänessä jumalallinen ja inhimillinen luonto muodostavat yhden ja saman persoonan. Koska Kristus oli ottanut kantaakseen koko maailman synnit (Joh. 1:29; Jes. 53) ja koska ne oli hänelle syyksi luettu, Jumalan laki tuomitsi hänet kuolemaan ja hänen verensä vuodatettavaksi, vaikka hän Jumalan Poikana oli lain yläpuolella ja vaikka hän itsessään jumaluutensa puolesta oli vanhurskas ja ihmisyytensäkin puolesta viaton lain edessä ilman minkäänlaista syntiä.

Apostoli Paavali esittää tämän Kristuksen lunastustyön tapahtuneen Aadamin lankeemuksen tuottaman vahingon korjaamiseksi.

Aadamin lankeemuksen seurauksena synti tuli maailmaan (Room. 5:12). Vaikka itse Aada-

min lankeemus tapahtui äkkiä eikä pitkänä prosessina, niin sen vaikutus ei jäänyt hetkelliseksi, vaan hänen lankeemuksensa tila jatkui hänessä ja yhä jatkuu hänen jälkeläisissään taukoamattomana syntiturmeluksena. Synnin kautta tuli maailmaan kuolema (Room. 5:12). Yhden lankeemuksesta kuolivat monet eli kaikki (Room. 5:15). Jokainen ihminen elää kuoleman alaisena elämänsä ensi hetkestä lähtien. Tämä on vahva näyttö perisynnistä. Ihmistaimi voi kuolla jo sikiönä ja vauvana. Kuolema on synnin palkka (Room. 6:23). Kuolema voi tulla vain sellaisen osaksi, joka on joko syntinen, kuten koko maailma on, tai jolle Jumala on lutenut syyksi toisten synnin, kuten Jumala luki Kristukselle syyksi maailman synnin, ja joka itse antoi henkensä.

Yhden ihmisen synnistä tuli

myös tuomio kadotukseksi (Room. 5:16) kaikille (Room. 5:18), samalla kun yhden tottelemattomuudesta *"monet"* eli kaikki tulivat syntisiksi (Room. 5:19).

Aadamin lankeemuksen hirtittävien seurauksien vastakohtana on Kristuksen riemullisesti ylistettävä kuuliaisuus, joka toi kaikille Jumalan armon *"ylenpalttisesti"* (Room. 5:15). Kristus tuli tekemään tyhjäksi perkeleen teot. Ja sovitustyöllään hän teki sen kaikkien ihmisten osalta. Vaikka tämä ei toteudu Pyhän Hengen toiminnan kautta armon omistamisena kaikkien kohdalla ihmisen vastustuksen ja epäuskon tähden, niin Kristuksessa kaikki autuuteen tarvittava on hankittuna, valmiina ja riittävänä (objektiivinen sovitus ja vanhurskauttaminen) niin, ettei uskon tarvitse lisätä siihen mitään; se vain ottaa vastaan sen, mikä jo on olemassa.

Apostoli korostaa sitä, että armo tuli *"yhden ihmisen"* kautta (Room. 5:15). Ihmisen kautta oli tullut synty, samoin sovituksen piti tulla ihmisen kautta. Siksi Jumalan Poika tuli maailmaan, sikisi Pyhästä Hengestä ja syntyi neitsyt Mariasta ilman syntiä.

Kristuksen kautta tuli Jumalan armon lahja *"monesta rikkomuksesta vanhurskauttamiseksi"* (Room. 5:16) sen vastakohtana,

että yhdestä ihmisestä, Aadamista, tuomio oli tullut koko maailmalle kadotukseksi. Laki tuomitsi Aadamin jälkeläisineen lain rikkojiksi ja kadotuksen ansainneiksi, niin kuin apostoli Paavali murskaavan voimakkaasti tuo sen esille Roomalaiskirjeensä 3. luvun alkupuolella. Laki on annettu sitä varten, että koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä (Room. 3:19). Nyt evankeliumi julistaa, että Jumalan armo on tullut koko maailman kaikista rikoksista ja synneistä vanhurskauttamiseksi. Myös vanhurskauttaminen on tuomiopäätös, ei kuitenkaan syylliseksi tuomitseva, vaan syyllisyydestä päästävä, syyttömäksi julistava, anteeksiantava, vanhurskauttava. Room. 5:15–16 julistaa yleistä vanhurskauttamista Kristuksen kuuliaisuuden nojalla.

Markku Särelä
– Kristuksen kuuliaisuus

Kristuksen ylösnousemus ja vanhurskauttaminen

Pääsiäisaamuna

Niinpä siis, samoin kuin yhden ihmisen lankeemus on koitunut kaikille ihmisille kadotukseksi, niin myös yhden ihmisen vanhurskauden teko on koitunut kaikille ihmisille elämän vanhurskauttamiseksi; sillä niin kuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet ovat joutuneet syntisiksi, niin myös yhden kuuliaisuuden kautta monet ovat vanhurskautetut. (Room. 5:18–19)

Kun Kristus oli ylösnoussut, hän ilmestyi opetuslapsilleen 40 päivän aikana ja antoi heille käskyn julistaa koko maailmalle evankeliumia. Evankeliumi on hyvä, iloinen uutinen kuoleman varjon maassa oleville siitä, että kuoleman kahleet ovat murretut, vankihuoneen teljet ovat avatut ja ettei ole olemassa mitään estettä Jumalan puolelta meidän käydä uskon kautta Kristukseen vapauteen, autuuteen ja iankaikkiseen elämään sieluinemme ja ruumiinemme. Raamattu todistaa, että usko Kristukseen on luettava meille vanhurskaudeksi, sillä Jumala *"herätti kuolleista Jeesuksen meidän Herramme, joka on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden"* (Room. 4:24–25).

Evankeliumi on sanoma, joka on tarkoitettu tiedettäväksi ja tun-

nettavaksi. Jumala on sen ilmoittanut meille Pyhässä Raamatussa ja ilmaissut sen sanoin. Me toistamme sitä, mikä on kirjoitettu. Voimme toki ilmaista sitä myös omin sanoin, kuitenkin pitäen tarkan huolen siitä, ettei sisältö muutu, ja ettemme halveksi niitä sanoja, jotka Raamatussa ovat. Päinvastoin voidaksemme lausua asian täsmällisesti lainaamme Raamatua ja todistamme sanottavamme Raamatun sanoin. Sillä Raamatun omat sanat ovat Pyhän Hengen antamia, meidän sanamme eivät ole.

Siitä, että evankeliumi on sanoma, viesti, uutinen ja todellista tietoa, ei seuraa, että se olisi ihmisjärjen mukainen. Sitä ei opita niin kuin koululäksyä, vaan sen omaksuminen edellyttää sydämen uskoa ja omantunnon ohjaamista sen varaan. On kysymys siitä, että me pääsemme uskon kautta Kris-

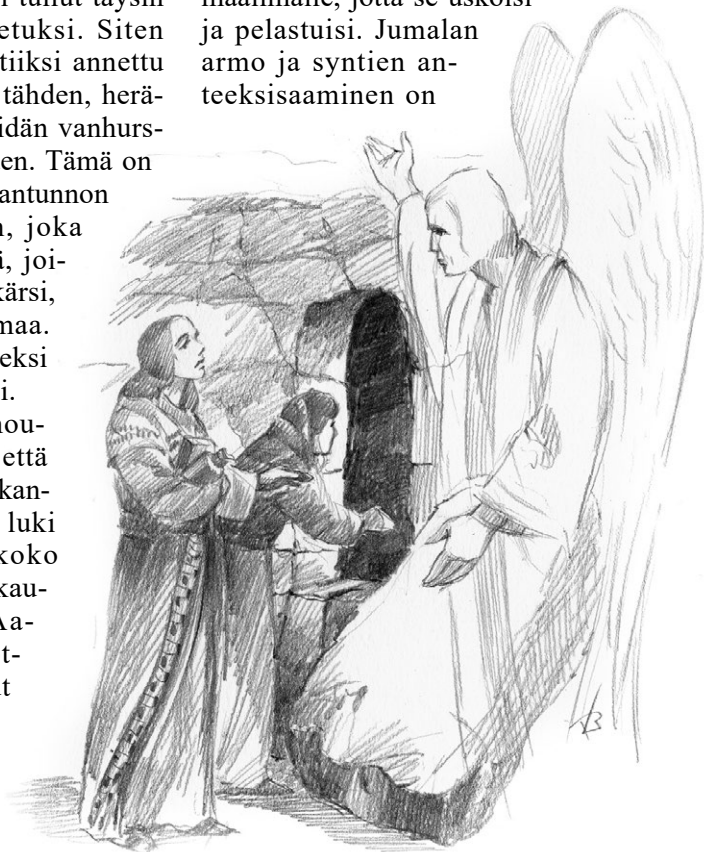
tukseen hyviin väleihin Jumalan kanssa ja että omatuntomme saa synnin syytteistä rauhan ja levon Jumalan edessä.

Kristuksen ylösnousemus kertoo siitä, että Jumala hyväksyi Poikansa uhrin, jonka Jeesus suoritti meidän edustajanamme. Jumala luki Kristukselle syyksi meidän syntimme ja pani hänet kärsimään niiden tähden. Kristus kärsi Jumalan vihan ja hylkäystuomion alla. Mutta kun Isä herätti hänet kuolleista, se oli selvä osoitus siitä, että kaikki, mitä Jumalan vanhurskaus meiltä vaati, oli tullut täysin täytetyksi ja maksetuksi. Siten Kristus, joka oli alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden, herätettiin kuolleista meidän vanhurskauttamisemme tähden. Tämä on pääsiäisen suuri, omantunnon vapauttava uutinen, joka koskee kaikkia niitä, joiden sijassa Kristus kärsi, eli siis koko maailmaa. Tätä sanomme yleiseksi vanhurskauttamiseksi.

Kristuksen ylösnousemus kertoo siitä, että Jumala hyväksyi Poikansa uhrin ja että hän luki Kristuksen uhrin koko maailmalle vanhurskaudeksi. Yhden eli Aadaminkin kautta oli tottelemattomuus tullut kaikkiin ihmisiin, niin että Raamattu

vertaa heidän vanhurskauttaan saastaisiin vaatteisiin. Vastaavasti yhden ihmisen, Kristuksen, kautta tuli kuuliaisuus ja Jumalan edessä kelpaava vanhurskaus kaikille ihmisille. Se on samaa kuin synninpäästö. Ne, jotka kadotukseen joutuvat, eivät huku armon puutteen vuoksi, vaan sen tähden että he hylkäävät valmiin, täydellisen lahjavanhurskauden ja olemassa olevan armon.

Tätä yleistä vanhurskauttamista eli evankeliumia Kristus lähetti opetuslapsensa julistamaan koko maailmalle, jotta se uskoisi ja pelastuisi. Jumalan armo ja syntien anteeksisaaminen on

yksin Kristuksessa. Sitä ei ole hänen ulkopuolellaan. Sen vuoksi evankeliumia on saarnattava uskon syntymiseksi, uskon, joka ottaa vastaan sydämelle ja omalletun-
nolle lohdutukseksi ja iankaikkiseksi elämäksi Kristuksen ansion. Usko ei lisää siihen mitään. Se vain omistaa ihmiselle sen, mitä Kristus on tehnyt hänen edestään. Sen vuoksi pelastukseen tarvitaan usko, ja sen vuoksi myös usko Kristukseen riittää. Mitään muuta uskon lisäksi ei pelastukseen tarvita.

Samoin kuin Kristus nousi kuolleista eikä jäänyt kuolleena hautaan, myös syntinen virkoaa elämään, kun usko Kristukseen herää hänen sydämessään. Sillä usko ottaa vastaan syntien anteeksiantamuksen, tuon yleisen vanhurskauttamisen omalle kohdalle. Koska synti on poisotettu, on poissa myös hengellinen kuolema, ja tilalla on iankaikkinen elämä Kristuksessa. Tällaisen uskon Jumala lukee edessään vanhurskaudeksi. Siten Kristus on meidän vanhurskaudemme. Olemme häneen kasteen ja uskon kautta puetut. Jopa meidän sydämissämme on *"uskon sanan"* myötä (Room. 10:8) se sama Kristus, jota Raamattu sanoo *"meidän elämäksemme"*.

Kun siis haluat omalletunnolle si rauhan, pane turvasi siihen rauhaan, jonka Kristus teki ristinsä veren kautta. Usko se rauhan viesti,

joka sisältyy sanomaan Kristuksen kuolleista herättämisestä ja meidän vanhurskauttamisestamme. Aseta Jumalan sanan kuvaama Herra Kristus silmiesi eteen ristiinnaulittuna syntiesi edestä ja usko. Katsele Kristuksen ylösnousemusta kuolleista pyhän Jumalan sanan todistuksista, äläkä epäile, vaan usko. Älä järkeile tämän asian kanssa, vaan luota lapsen lailla taivaallisen Isän omaan sanaan: Kristus on kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden. Vanhurskauttaminen on samaa kuin syntien anteeksiantaminen. Niinpä Kristus antoi apostoleilleen Pyhän Hengen ja käski saarnata evankeliumia syntien anteeksi-
saamiseksi kaikkialla maailmassa siihen asti, kunnes hän tulee. Hän sanoi: *"Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva kuolleista, ja että parannusta syntien anteeksisaamiseksi on saarnattava hänen nimes-
sänsä kaikille kansoille"* (Luuk. 24:46–47).

Olet kuullut evankeliumin viest-
tin. Olet kastettu Kristuksen kuoleman ja ylösnousemuksen osallisuuteen. Säilytä se, minkä olet saanut.

Lahti, pääsiäisjuhlat 11.4.2004

*Markku Särelä
– Saarnakirja 2*

Tule Jeesuksen tykö!

***Tulkaa minun tyköni, kaikki työtä-
tekeväiset ja raskautetut, niin minä
annan teille levon.*** (Matt. 11:28)

"Tule!" Kuinka suloinen sana! *"Tule!"* sanoo äiti lapsukaiselle ja lapsi juoksee äitinsä syliin.

Kasteen ja uskon kautta me olemme Jumalan rakkaita lapsia. Olimme kerran kadonneita, mutta Jeesus on etsinyt ja löytänyt kadonneen. Hän ottaa vastaan jokaisen syntejään katuvan, sillä hänen tykönään on anteeksiantamus. Hän ottaa vastaan kaikki, jotka eivät jaksa selvittää elämänsä sotkuista vyyhtiä. Hän ottaa vastaan kaikki vaivatut ja väsyneet. *"Tulkaa minun tyköni!"* hän kutsuu. *"Ja sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos"*, Joh. 6:37.

"Tule!" kaikuu Jeesuksen helä ääni. Minä rakastan sinua, hän vakuuttaa. Sinun tähtesi minä tuln ihmiseksi. Sinun tähtesi minä olen vaivaa nähnyt verenhikeen ja ristinkuolemaan asti. Minä kuolin ristinpuussa, että sinä saisit elää taivaan autuudessa. Tule, sinä työtätekeväinen ja raskautettu. Tule

taakkoinesi, murheinesi, pelkoinesi. Minä olen kuormiesi kantaja. Minä olen jo kantanut kaikki sinun syntisi ruumiissani ristinpuuhun.

"Tule!" sanoo Jeesus. Minä annan anteeksi kaikki sinun syntisi. Minä annan sinulle levon — omantunnoin rauhan ja autuuden ilon. Minä annan voimaa uuteen elämään. Kun olet löytänyt levon sielullesi, saat kokea, että minun kuormani on keveä ja minun ikeeni sovelias.

Hänen armokutsunsa on jo synnyttänyt uskon, jossa me tulemme hänen tykönsä. Ja me jäämme hänen tykönsä, kunnes usko muuttuu näkemiseksi, ja niin me saamme olla aina Herran kanssa.

Kiitos sinulle, Jeesus, että otat minut vastaan aivan tällaise-
na kuin olen ja annat levon
sielulleni. Aamen.

Voimattomalle voimaa

Mekin nousemme ylös kuolleista

"Mutta nytpä Kristus on noussu kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista."

(1 Kor. 15:20)

Raamattu opettaa meille, että kaikki kuolleet, sekä uskovat että uskottomat, herätetään viimeisenä päivänä. Mutta yllä merkityssä Raamatun kohdassa apostoli Paavali puhuu erikoisesti Kristuksessa nukkuneiden ylösnousemuksesta.

Kuolleista nousseiden esikoisena Kristus on vakuutena siitä, että kaikki hänen uskovansa herätetään ylös ja kootaan kirkkauden asuntoihin. Kristus käy ensimmäisenä siinä juhla joukossa, joka kirkastetuina ruumiin nousee ylös kuolleista. Joka ainoa uskovainen jättää haudan yhtä varmasti kuin Kristuskin. Kristityn ruumis voi olla haudattuna mereen tai vuorille tai kirkkomaahan, se voi olla hävinnyt minne tahansa. Mutta se on varmasti Jumalan tallessa ja kootaan esiin kirkkaudessa.

Tämä on sängen lohduttava totuus. Ylösnousemus on varma ja ihana. Kristus nousi ylös elämän kukoistuksessa ja sellaisina mekin nousemme ylös. Niin kuin hänen hautansa aukeni, niin myös meidän hautamme aukenevat. Niin kuin hänen pääsiäisaamunsa valkeni, niin valkenee myös meidän aamumme. Meidän ruumiimme muuttuvat

hänen kirkastetun ruumiinsa kaltaiseksi. Kun laskemme uskossa nukkuneet rakkaamme haudan poveen, meidän ei tarvitse surra niin kuin ne, joilla ei toivoa ole. Kristuksessa he ovat nukkuneet ja Kristuksessa he myös nousevat jälleen. Heidän hautansa on vain väliaikainen lepopaikka. Kun viimeisen suuren pääsiäisen pasuuna soi aikojen lopussa, he nousevat kaikki ylös kuolemattomina, uskovat taivaallisessa kirkkaudessa. Silloin se hyvä työ, jonka Jeesus täällä aloitti uskovaisissaan, on viety lopulliseen päätökseen. Hän, joka on alkanut meissä hyvän työn, on sen varmasti myös päättävä. Aamen.

Herra Jeesus, vie päätökseen meissä alkamasi työ, että ruumiimme saa nousta sinun kirkastetun ruumiisi kaltaisena viimeisenä päivänä. Aamen.

Voimattomalle voimaa

MALAKIA

Lupa Jerusalemin jälleenrakentamiseen aloitti israelilaisten historiassa paluumuuttovaiheen, jota kesti kaikkiaan n. 100 vuotta. Eri puolille Persiaa sijoitetut perheet lähtivät liikkeelle kohti Jerusalemin raunioita. Siellä olivat vastassa paikalliset kansat, jotka pitivät tilannetta heille suotuisana, kun Jerusalem oli raunioalue eikä vaarantanut heidän olemassaoloaan. Paluumuuttajat saivat kokea jatkuvaa häirintää alkaessaan jälleenrakennustyön. Rakennustöiden valvojaksi lähetti Persian kuningas mm. neuvonantajansa Esran, jonka mukana saapui joukko paluumuuttajia. Temppeleirakennus valmistui v. 515 eKr. Kaupungin ja muurin jälleenrakentamisen aikana ympärysvaltiot häiriköivät niin voimakkaasti, että kuningas lähetti Nehemian luomaan rakentamiselle otollisen tilanteen. Hän yhdisti israelilaisten heimot yhdeksi kansaksi rakentamisen aikana ja valvoi tilanteen suotuisaa kehitystä. Hänet nimitettiin Jerusalemin käskynhaltijaksi 12 vuodeksi. Nehemian tukijana ja avustajana toimi profeetta Malakia, jonka kirja on viimeinen Vanhan Testamentin profeettojen joukossa.

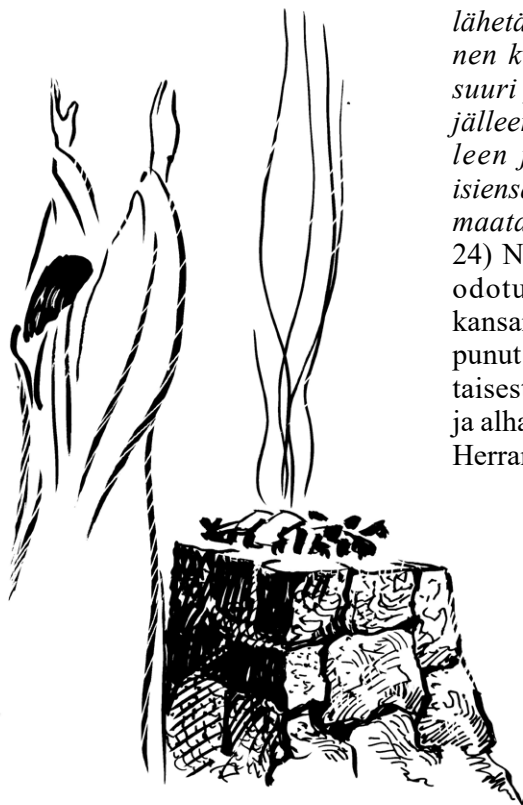
Profeetan huomio keskittyy kansan johtajiin – pappeihin ja

heidän antamiinsa huonoihin esimerkkeihin. Papiston kasvava valta kansan keskuudessa aiheutti yleistä välinpitämättömyyttä Jumalaa kohtaan. *”Sillä papin huulet säilyttävät tiedon, ja hänen suustaan etsitään opetus, sillä hän on Herran Sebaotin sanansaattaja. Mutta te olette poikenneet tieltä, olette opetuksellanne saattaneet monet kompastumaan, ja olette turmelleet Leevin liiton, sanoo Herra Sebaot. Minäkin teen teidät halveksituiksi ja alhaisiksi koko kansalle, koska ette ole pitäneet teitäni, vaan olette katsoneet henkilöön opetuksessa. Eikö meillä kaikilla ole sama Isä? Eikö sama Jumala ole meitä luonut? Miksi olemme uskottomia toisillemme ja rikomme isiemme liiton?”* (Mal. 2:7-10)

Pappien kylmä ja tunteeton suhtautuminen jumalanpalveluksiin ja uhrilahjoihin, heijastui myös kansan käyttäytymiseen. *”Riistääkö ihminen Jumalta? Te kuitenkin riistätte minulta. Mutta te sanotte: ”Missä asiassa sinulta riistämme?” Kymmenyksissä ja antimissa. Te olette kirouksella kirotut, koska te, koko kansa, riistätte minulta.”* (Mal. 3: 8-9) Lain näennäisestä täyttämisestä tuli yleinen tapa sekä kansan että papiston keskuudessa. Keksittyjen käskyjen noudatta-

minen korvasi jumalanpalvelun. Jumalan osuus kansansa johtajana menetti merkityksensä. Tilanne jatkui samanlaisena seuraavat 400 vuotta.

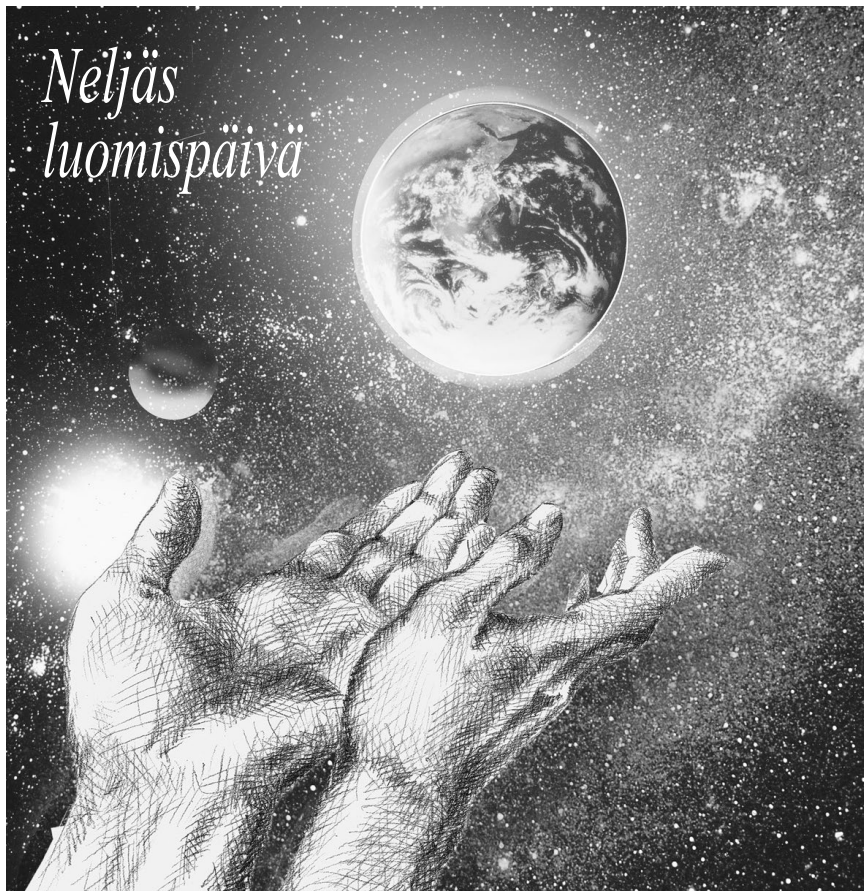
Malakia näkee kansan tekevän asiat toisin tulevaisuudessa. Hän ennustaa voimakkaan hallitsijan tulon johtamaan kansaansa. *"Mutta teille, jotka nimeäni pelkääte, koittaa vanhurskauden aurinko ja parantuminen sen siipien alla,*

ja käytte ulos ja hypitte kuin navetan syöttövasikat ja tallaatte jumalattomat. He näet tulevat tomuksi jalkapohjienne alle sinä päivänä, jonka minä teen, sanoo Herra Sebaot." (Mal. 3:20, 21) Kansa odotti siis Israelin nousua irti valtaa pitävien pakanoiden hallinnosta johtavaksi kansaksi ennustetun voimakkaan kansanjohtajan avulla.

Profeetta ennusti myös Johannes kastajan tulon. *"Katso, minä lähetän teille profeetta Eliau, ennen kuin tulee Herran päivä, se suuri ja pelottava. Hän kääntää jälleen isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet heidän isiensä puoleen, etten tulisi ja löisi maata kirouksella."* (Mal. 3: 23, 24) Noin 400 vuotta myöhemmin odotusten mukainen voimakas kansanjohtaja ja kuningas ei saapunut – tilalle tuli odotusten vastaisesti neitseestä syntynyt nöyrä ja alhainen Jumalan Poika, meidän Herramme.

Kimmo Pälikkö

Ja Jumala sanoi: "Tulkoot valot taivaanvahuuteen erottamaan päivää yöstä, ja olkoot ne merkkeinä osoittamassa aikoja, päiviä ja vuosia, ja olkoot valoina taivaanvahuudella paistamassa maan päälle." Ja tapahtui niin: Jumala teki kaksi suurta valoa, suuremman valon hallitsemaan päivää ja pienemmän valon hallitsemaan yötä, sekä tähdet. Ja Jumala pani ne taivaanvahuuteen, paistamaan maan päälle ja hallitsemaan päivää ja yötä ja erottamaan valon pimeästä. Ja Jumala näki, että se oli hyvä. Ja tuli ehtoo, ja tuli aamu, neljäs päivä.

(1 Moos. 1:14–19)

Jumala oli luonut valon jo ensimmäisenä päivänä. Nyt Jumala antaa taivaankappaleille tehtäväksi ajan osoittamisen. Ne eivät siis luo aikaa, vaan aika on syntynyt maailman luomisen hetkellä ja kuuluu kiinteästi nykyisen maailman olemukseen. Jumalan iankaikkisuudessa taas ei ole aikaa (Ilm. 10:6) eikä aikaan sidottua materiaa eikä siitä riippuvaista elämää. Ne asiat kuuluvat nykyiseen aioniin. Koska me olemme aikasidonnaisia, me emme voi käsittää iankaikkisuuden ja ajattomuuden näkökulmaa. Sen ymmärtäminen odottaa vielä edessäpäin. Nyt käsitämme peräkkäisyyden vain ajan funktiona.

Valot olivat siis asetetut avaruuteen, taivaalle eli taivaanvahuudelle (*birqi'a*), josta ne saivat jollakin tavalla olemassaololleen tuen. Valojen tehtävänä oli paistaa maan päälle, erottaa päivä yöstä ja hallita päivää ja yötä. Päivä ja yö, valo ja sen vähäisyys tai puute, tulevat sitten hallitsemaan voimakkaalla tavalla ihmisiä ja koko luontoa ja rytmittävät elämää. Olemme tähän niin tottuneita, ettemme osaa edes varta vasten kiinnittää siihen huomiota. Kun Raamattu sen kuitenkin mainitsee, niin sillä täytyy olla suuri merkitys ajalliselle elämälle.

Luomiskertomusta lukiessamme meidän on kaiken aikaa pidettävä mielessä se perusasia, että Jumala loi maailman ihmisistä varten ja asetti ihmisen elämään yh-

teydessään. Luomiskertomusta on tarkasteltava juuri tässä mielessä ja nimenomaan ajallisen elämän kannalta, vaikka epäilemättä Jumalalla jo tämän maailman luodessaan oli mielessä Kirkkonsa lunastaminen ja saattaminen taivaan autuuteen. Tiesihän hän kaikkietävänä ihmisen lankeemuksen.

Jumala teki kaksi suurta valoa. Me tietysti heti ajattelemme, että ne olivat Aurinko ja Kuu, sillä ne täyttävät nyt sen tehtävän, mikä näille valoille annettiin. Tässä ei kuitenkaan sanota, että ne olivat Aurinko ja Kuu. Sanotaan vain, että ne olivat suurempi ja pienempi valo. Raamattu mainitsee ensi kerran Auringon Aabrahamista puhuessaan (1 Moos. 15:12), kuukauden ajan mittana 1 Moos. 7:11:ssä ja Kuun taivaankappaleena Joosefin unessa (1 Moos. 37:9). Toki ne olivat näkyneet jo aikaisemminkin. Ensimmäinen maininta ei tarkoita sitä, että ne vasta silloin alkoivat olla.

Jotkut viisaat ovat arvelleet, että pienempi valo olisi ollut Saturnus, jonka satelliittina Maa olisi ollut, ja että koko systeemi olisi muuttunut valtavan vedenpaisumuskatastrofin yhteydessä. Vasta tämä katastrofi olisi synnyttänyt Kuun. Tämä olisi taas tarkoittanut, että vuosi ei olisi ollut sama kuin nykyinen aurinkovuosi, vaan Saturnuksen kiertoaika Auringon ympäri. Jos niin olisi ollut, emme

voisi tietää silloisen vuoden pituutta nykyiseen verrattuna. Voimme tehdä Raamatusta kuitenkin sen havainnon, että ihmisten korkea ikä putosi huomattavasti heti vedenpaisumuksen jälkeen, mutta säilyi silti pitkään korkeana ja laski vasta vähitellen nykyiselle tasolle.

Me emme ole uskossamme sidottuja tällaisiin arveluihin kosmisista tapahtumista. Ne eivät kuulu uskonoppiin. Olkoon maapallolamme ollut mitä vaiheita tahansa, kaikissa niissä Jumala on varjellut ihmiskunnan olemassaolon niin, että hänen Kirkkonsa on säilynyt ja lupaus Messiaasta on toteutunut. Maan, Auringon, Kuun ja planeettojen kosmiset tapahtumat voivat olla mieltä kiehtovia ja niille rakentuvat teoriat voivat antaa ulkonaisen, järkeämme tyydyttävän selityksen joillekin Raamatun kertomille tapahtumille, mutta ne eivät kuulu *"opin muotoon"* (Room. 6:7) eli uskoomme kuuluviin asioihin. Selitykset eivät välttämättä ole oikeita, vaan asialle voi olla jokin muu, tuntematon selitys. Yleensä ihmissen tekemät päätelmät ilman varmoja perusteita osoittautuvat erehdyksiksi. Todellisuus on teoriaa ihmeellisempi.

Koska muutokset Maan kiertojassaan Auringon ympäri ovat voineet olla jossain määrin mahdollisia, emme voi absoluuttisesti tietää Maan ikää eikä sitä ole ehdottomalla tarkkuudella ja varmuudella

Raamatussa ilmoitettukaan. Asialla ei ole kuitenkaan käytännön merkitystä. Raamattu ilmoittaa meille ajan ihmisille havaittavissa olevana, vuorokausivaihteluun perustuvana ilmiönä, ei absoluuttisena aikana. Taivaankappaleitten tehtävänä oli ilmoittaa *"aikoja, päiviä ja vuosia"*. Kuukausia siinä ei mainita! 1 Moos. 7:11:ssä mainittu kuukausi oli *"sen vuoden toinen kuu"*. Kuu oli siis ollut jo ennen vedenpaisumuksen alkua. Ei ole kuitenkaan loogista pidentää tai lyhentää moninkertaisesti vuoden pituutta, koska se vaikuttaisi vastaavasti vuosimäärien pituuteen ja tekisi ihmiskunnan kantaisien historiasta mahdottoman. Esimerkiksi Hanok oli 65-vuotias, kun hänelle syntyi Metusalah. Ei voida ajatella, että Hanok nykyvuosissa mitattuna olisi pojan saadessaan ollut siitä esimerkiksi vain kymmenennen osan ikäinen eli 6,5-vuotias.

Koska kuu ajan mittana mainitaan jo ennen vedenpaisumusta, niin siihen itse asiassa kaatuu teoria Maasta Saturnuksen satelliittina. Kun hepreassa käytetään sekä ajasta kuukausi että taivaankappaleesta Kuu samaa sanaa, kyllä niiden täytyy olla yhteydessä keskenään eikä kuukausi voi tarkoittaa muuta kuin Kuun kierrolla mitattavaa aikaa. Se pakottaa meidät myös katsomaan ihmiskunnan kantaisien iät vertailukelpoisiksi vedenpaisumuksen jälkeisten kan-

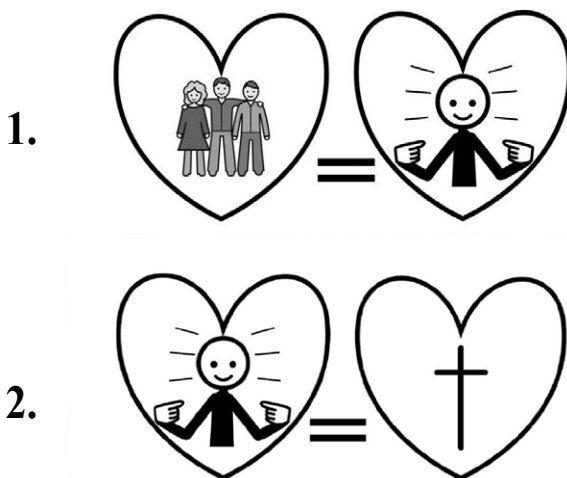
taisien ikien kanssa.

Sukuluetteloista puuttuu joitakin polvia, kuten muualta Raamatusta voimme todeta. Eliniät kuitenkin kytketään edellisten polvien ikin, joten sillä ei ole vaikutusta ihmiskunnan kokonaisikään. Hebrealainen ja kreikkalainen teksti antavat myös toisistaan jonkin verran poikkeavia ikä. Emme tiedä ihmiskunnan täsmällistä ikää, mutta Raamatun nojalla sen laskutapaa käyttäen Maan ja ihmiskunnan ikä oli Kristuksen syntymän aikaan

noin neljä tuhatta vuotta, mistä jo edellä mainitsin. Sekin on yhtä ihmisikää ajatellen valtavan pitkä aika. Masoreettisen tekstin ja Septuagintan ikien ero voi johtua myös erilaisista aakkosjärjestyksistä. Luvut näet ilmaistiin aakkosilla ja perustuivat aakkosjärjestykseen. Hebreassa oli vaihtelua aakkosjärjestyksessä, ja kreikan järjestys oli taas oma lukunsa.

Markku Särelä
– Kuuden päivän luomistyö

TEHTÄVÄ: TUNNISTATKO JEESUKSEN KÄSKYT?

YHTEYSTIEDOT

**Helsingin seurakunnan
pastori:** Jānis Dimza

STLK:n internetsivut:
www.luterilainen.com

Pyhäkoulun internetsivut:
www.luterilainen.com/pyhäkoulu

Tampereen seurakunnan esimies:
Timo Virolainen
puh. 044 547 9564
timo.virolainen@enercotek.fi
Papinkatu 5D 64, 33200 Tampere

LUTERILAISEN MAKSUTIEDOT VUONNA 2026

Pyydämme maksamaan Luterilainen-lehden vuoden 2026 vuosikerran ilman erillistä laskun lähetystä. – *Luterilaisen toimitus*

Maksettava summa: 25 € kotimaa / 35 € ulkomaat

Maksetaan tilille: FI71 5730 0821 3936 14

Maksun saaja: SUOMEN TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN KIRKKO

Etsimme nuoria miehiä ja varttuneempiakin, jotka ovat halukkaita pyhään saarnavirkaan

Etsimme nuoria miehiä ja jo varttuneitakin, jotka tuntevat sydämessään kutsumusta ja kiinnostusta pyhään saarnavirkaan. Pääasia on, että heillä on halu toimia sielujen pelastamiseksi ja että heillä on kiinnostus Jumalan sanaan ja luterilaiseenoppiin. Kirkkomme antaa heille opetusta ja käytännön harjoitusta, jonka jälkeen heitä voitaisiin esittää seurakunnille kutsutaviksi pastorin virkaan.

Jos tunnet sydämessäsi, että Jumala vetää sinua pastorin elinikäiseen kutsumukseen, ota yhteyttä: Timo Virolainen, 044 547 9564.

Raamattu sanoo: *”Varma on tämä sana: jos joku pyrkii kaitsijan virkaan, hän haluaa jaloön toimeen.”* (1 Tim. 3:1)

**SUOMEN
TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN
KIRKKO**

Lisätietoja, muutoksia ja muiden paikkakuntien tilaisuuksia ilmoitamme verkkosivuillamme:
www.luterilainen.com/osallistu

TOIMINTATIEDOT

Tampere, Marttala, Hämeenpuisto 39 A.

Tampereen lukujumalanpalvelukset klo 11. Tilaisuudet pyritään lähettämään jäsenille videoyhteyden kautta.

- su 8.3.
- pe 3.4.
- su 19.4.

Tampere, kotitilaisuus (osoite Tre seurakunnan esimieheltä)

- la 21.3.2026 klo 11.00 HPE (pastori Jānis Dimza)

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1.

Ehtoollisjumalanpalvelukset sunnuntaisin klo 11 (pastori Jānis Dimza): 22.3., 19.4., 17.5.

Pyhäkoulu

Pyhäkouluja kevään aikana kerran kuussa lauantaisin klo 15. Seuraavat pyhäkoulut 14.3., 18.4. ja 16.5. Lisätietoa pitopaikoista Tampereen esimieheltä tai pyhäkoulun opettajilta.

Lapsille videoita Raamatun kertomuksista:

www.luterilainen.com/videoita

www.pyhakoulu.fi

. AYQ2

LHT-Posti Oy
Posti Green

Sisällys:

Pelastaakseensa meidät nykyisestä pahasta..., Martti Luther. . . .	42
Rauha, Martti Luther	43
25.1.2026 saarna, Jānis Dimza.	45
Älkää olko omasta mielestänne viisaita, C.F.W. Walther	50
Armo, Martti Luther.	52
Onkimassa, Eeva Voima	54
Elämämme suurin voima, G.A. Aho	55
Jeesus elää - miksi itket? Rupert Efraimson	60
Pelastaako heikko usko? Markku Särelä	62
Vanhurskautettu, Markku Särelä	64
Kristuksen ylösnousemus ja vanhurskauttaminen, Markku Särelä .	67
Tule Jeesuksen Tykö! Voimattomalle voimaa	70
Mekin nousemme ylös kuolleista, Voimattomalle voimaa	71
Malakia, Kimmo Pälikkö	72
Neljäs luomispäivä, Markku Särelä	74
Tehtävä: Tunnistatko Jeesuksen käskyt?	77
Ilmoitukset ja toimintatiedot	78

SEURAKUNTIEN TILINUMEROITA:

Kansi: Elia, Elisa ja tuliset vaunut
Kimmo Pälikkö

Tampere - FI74 5700 0220 0405 23

Maksun saaja: TAMPEREEN TUNNUSTUKSELLINEN LUTERILAINEN SEURAKUNTA

Helsinki - FI75 1270 3000 0189 73

Maksun saaja: HELSINGIN TUNNUSTUKSELLINEN

Kirkkokunta, Luterilainen-lehti, kirjamyynti ja lahjoitukset:

FI71 5730 0821 3936 14

Maksun saaja: SUOMEN TUNNUSTUKSELLINEN LUTERILAINEN KIRKKO

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Tilaushinta 2026: Kotimaassa 25 € vuosikerta, ulkomaille 35 €

Toimitus: Vt-päätoimittaja Kimmo Pälikkö, kimmo.palikko@kp-art.fi

Taitto: Viestipaino, **Kuvitus:** Kimmo Pälikkö

Lehden tilaukset ja osoitemuutokset voi tehdä lähettämällä sähköpostin osoitteeseen tiedotteet@luterilainen.com.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com